

Rose

BACK 4

samk

เขียน

04:00

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำ

ในที่สุด *PAYBACK* ก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้าย แม้การแก้แค้นของยูฮันจะจบลงแล้ว แต่เป้าหมายใหม่ในชีวิตของเขาก็คือ การเดินทางต่อไปในเส้นทางของนักแสดงที่เขาเพิ่งเริ่มต้นได้ไม่นาน เพราะนี่เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเขามีความหมายจึงอยากจะทำมันให้ดีขึ้นนั่นเอง

แต่ก็เชื่อว่าชีวิตของยูฮันจะราบรื่นไร้อุปสรรค เมื่อตัวละครใหม่ได้ปรากฏตัวขึ้นและคนคนนั้นก็อยากจะเอาชนะยูนเจย์ให้ได้ ยูฮันที่ยูนเจย์วางแผนจึงตกเป็นเป้าของการแข่งขันในครั้งนี้ แน่หนอนว่ายูนเจย์ย่อมต้องมีแผนการในใจอยู่แล้ว เพียงแต่กว่าจะไปถึงเส้นชัยนั้น ก็ยังมีเรื่องให้ยูฮันต้องกังวลอีกหลายเรื่องเหลือเกิน...

Rose

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ *angst* (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน), *death* (การตาย), *drug addiction* (การใช้สารเสพติด), *explicit sex* (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), *rape/non-con* (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), *self-sacrifice* (การพลีชีพตัวเอง), *starvation* (ความอดอยาก), *torture* (การทรมาน), *unhealthy relationship* (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา), *attempted murder* (พยายามฆ่า), *abuse* (ใช้ความรุนแรง), *corpse* (ศพ)

พื้นที่ที่ทอดยาวหลายช่วงตึกแห่งนี้ ถูกใช้เป็นไซต์ก่อสร้างมาได้ปีหนึ่งแล้ว ที่นี้กำลังก่อสร้างโครงการใหญ่ที่เรียกได้ว่าเป็นเมืองใหม่ขนาดย่อมๆ พื้นที่จึงมักประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานอยู่เสมอ ทั้งยังมีการปรับปรุงถนนที่เป็นหลุมเป็นบ่อ และการขุดดินในแต่ละเขตเพื่อสร้างอาคารต่างๆ

ดีกระฟ้าสุดหูที่มีราคาพุ่งทะลุเพดานสูงจนมองเห็นได้จากระยะไกลหลายกิโลเมตร และงานก่อสร้างก็เดินหน้าอย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด แต่ทั้งหมดที่กล่าวไปก็ยังไม่เป็นที่พึงพอใจเท่าไรนัก ในเขต 2-21 เองก็เช่นเดียวกัน ที่นี่มีแรงงานหน้าใหม่จากกรมการจัดหางานเข้ามาสมทบกันนับสิบคนทุกสัปดาห์ แม้จะมีเงื่อนไขดี ๆ อย่างการจัดหาที่พักและอาหารให้พร้อม แต่ผ่านไปเพียงสัปดาห์เดียวก็มักจะมีคนเหลือรอดเพียงหนึ่งหรือสองคนเท่านั้น

สาเหตุที่ต้องจ่ายค่าแรงสูงกว่าที่อื่นทั้งที่มีผู้สมัครเข้ามาจำนวนมากก็เพราะงานในไซต์นี้ต้องรีบเร่งก่อสร้างแข่งกับเวลาจึงมีปริมาณงานที่โหดและเสี่ยงเกิดอุบัติเหตุอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะในเขต 2-21 ที่มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงกว่าพื้นที่อื่น ๆ ถึงสองเท่า แต่ในทางกลับกัน งานก่อสร้างในเขตนี้ก็รวดเร็วไปกว่าเขตอื่นถึงสองเท่าเช่นเดียวกัน

“ได้โปรดอย่าจ้างพวกหัวขี้เลื่อยมาเลยครับ คุณรู้ไหมว่าแค่ปีนี้ก็เกิดอุบัติเหตุไปตั้งกี่รอบแล้ว”

ผู้รับเหมาที่ทนไม่ไหวระเบิดอารมณ์ออกมาด้วยความฉุนเฉียว แต่หัวหน้าคุณงานวัยห้าสิบกลาง ๆ ที่ได้ยินทุกคำพูดกลับทำงานของตัวเองต่อไปเงียบ ๆ

“อย่าทำอย่างนั้น อย่าไปที่นั่น อย่างน้อยก็ช่วยจ้างไอ้พวกที่ฟังภาษา

คนรู้เรื่องหน่อยเถอะครับ”

คราวนี้ก็ไม่มีการตอบกลับมาอีกเช่นเคย ผู้รับเหมาจึงเตือนเสียงต่ำด้วยความโกรธ

“ถ้าปี่นี้เกิดอุบัติเหตุอีกละก็ ผมไล่คุณออกแน่”

“ก็ทำสิ”

ว่ายังไงนะ ผู้รับเหมาแทบไม่เชื่อหูของตัวเอง ก่อนจะได้ยินคำตอบอีกครั้ง

“บอกวาทให้ไล่ออกไป”

“นี่คุณ...”

“ไล่ออกซะ”

หัวหน้าทีมงานเหลือบตามองอีกฝ่ายด้วยแววตาที่ไม่เหมือนเดิม จากที่เคยเต็มไปด้วยความดูถูกเหยียดหยามเสมอ บัดนี้กลับจ้องมองมาด้วยแววตาที่แฝงความบ้ำคั่งราวกับพร้อมจะฆ่าให้ตายได้ทุกเมื่อ ผู้รับเหมาคลื่นน้ำลายอีกใหญ่โดยไม่พูดอะไร เขาถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว และในจังหวะนั่นเอง คำพูดของผู้รับผิดชอบคนก่อนที่ลาออกไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อนก็แวบเข้ามาในหัวอย่างฉับพลัน

“ถ้าอยากกลับไปี่สำนักงานใหญ่แบบปลอดภัย ก็แค่ทำตามคำสั่งของหัวหน้าทีมงานก็พอ”

ได้ยินมาว่าหัวหน้าทีมงานเป็นคนที่มึนชื่อเสียงในวงการนี้ เขาควบคุมคนงานและดูแลงานก่อสร้างมานานกว่ายี่สิบปี ทุกไซต์ที่เขารับผิดชอบล้วนเสร็จเร็วกว่ากำหนดเสมอ โดยเฉพาะคนงานสิบกว่าคนที่ติดตามเขามาโดยตลอด พวกนั้นทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าใครๆ ด้วยเหตุนี้ทีมของหัวหน้าทีมงานจึงมักได้รับค่าตอบแทนสูงกว่าบริษัทอื่นๆ

แม้หัวหน้าทีมงานจะเป็นคนที่หน้าตาบึ้งตึงและเข้าหายาก แต่ในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรเลย แนนอนว่าอุบัติเหตุในไซต์งานย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ ทว่าบริษัทกลับพึงพอใจกับผลงานในเขต 2-21 อย่างมาก และเขตนี้ก็เป็นเขตที่ได้รับความสนใจจากผู้บริหารระดับสูงเป็นพิเศษ แต่เดือนนี้มีคนงานใหม่เสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งนับเป็นการสูญเสีย

ครั้งที่สองตั้งแต่ช่วงต้นปี

การที่มีคนงานตายสองคน ส่งผลให้บริษัทตำหนิผู้รับเหมาอย่างรุนแรง ถึงแม้ตามความรับผิดชอบแล้ว อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจะอยู่ในความดูแลของหัวหน้าทีมงานที่รับช่วงต่อก็ตาม แต่สิ่งที่ทำให้บริษัทไม่พอใจที่สุดกลับเป็นข่าวเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่ถูกตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ในฐานะผู้รับเหมา เขาย่อมต้องรับฟังคำพูดของบริษัทมากกว่าคำพูดของหัวหน้าทีมงานอยู่แล้ว และนั่นทำให้เขาล้มค่าเตือนของผู้รับผิดชอบคนก่อนไปอย่างง่ายดาย แต่เมื่อมองไปที่มือของหัวหน้าทีมงานในตอนนั้นก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา เพราะหัวหน้าทีมงานกำลังยกค้อนปอนด์ในมือขึ้นสูง

“ถ้าทำแบบนี้ ก็ยังเป็นข้ออ้างให้ไล่ฉันออกได้ชัดเจนเลยสินะ”

“อ้ากกกก!” เสียงกรีดร้องดังมาจากสำนักงานชั่วคราวที่สร้างขึ้น เฉพาะกิจ ภายในห้องพักมีคนงานอยู่ทั้งหมดสี่คน สามคนในนั้นไม่แม้แต่จะชายตามองตามเสียงที่ดังขึ้น มีเพียงคนเดียวที่เงยหน้าขึ้นมองไปทางสำนักงานด้วยสีหน้าจมจ เขาเป็นคนงานใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่กี่เดือน

“เหมือนจะมีเรื่องอะไรกันนะครับ”

“เรื่องอะไรกันเล่า”

คนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้นก่อนจะเสริมด้วยรอยยิ้ม

“ผู้รับเหมาจอมที่มันคงไปทำอะไรไร้อะไรๆ เข้าอีกตามเคย”

ผู้รับเหมาทุกคนที่มาที่นี่ล้วนเป็นพวกที่มึนตึ๋นเหมือนกันหมด ต้องได้ลองกวนประสาทหัวหน้าทีมงานก่อนสักครั้ง พวกเขาถึงจะรู้ว่าตัวเองโง่เขลาเบาปัญญาแค่ไหน เสียงกรีดร้องดังขึ้นสั้นๆ อีกครั้งจากในห้องทำงาน ก่อนจะเงียบไป ตอนนั้นผู้รับเหมาที่เพิ่งเข้ามาใหม่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนคงจะเริ่มเข้าใจสถานการณ์แล้ว

ที่นี้ไม่มีใครสามารถสั่งหัวหน้าทีมงานได้ทั้งนั้น แม้แต่บริษัทที่จ้างผู้รับเหมาเองก็ไม่มีข้อยกเว้น ไม่นานเสียงเครื่องยนต์จากนอกประตูก็ดังขึ้น เป็นเสียงที่ได้ยินเป็นประจำทุกเช้าในช่วงเวลานี้ ก่อนคนงานกลุ่มใหม่ที่เบียดเสียดกันแน่นจะทยอยกันลงมาจากรถ

“คิดว่าพวกนั้นจะมีใครอยู่ได้นานเกินเดือนบ้างไหมครับ”

น้องเล็กที่เพิ่งเข้ามาที่หลังสุดเอ่ยถาม เขายื่นหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างเหมือนกับเบ็ด

“ไม่มีหรือ?”

คนที่ตอบกลับมาก็คือชายในชุดกางเกงลายพราง เขาเป็นอดีตทหารที่ทำงานกับหัวหน้าคุณงานมานานกว่าห้าปี ซึ่งถือว่าทำงานที่นั่นนานเป็นอันดับสอง รองจากชายวัยห้าสิบต้นๆ ที่ทำงานมานานที่สุดสิบปี ซึ่งทุกคนรู้จักกันในชื่อซานต้า ซานต้าเป็นมือขวาของหัวหน้าคุณงานที่เชื่อฟังคำสั่งอย่างเคร่งครัด แม้ว่าเขาจะมีรูปร่างเตี้ยและตัวเล็ก แต่กลับไม่มีใครกล้ามองข้ามเขาได้

“ไม่หรือ ทอนนี่ก็โผล่มาคนหนึ่งแล้วไง?”

ซานต้าพูดพลางย้าเตือนว่า ตั้งแต่ น้องเล็กเข้ามา ก็ไม่มีใครอยู่ได้นานเกินหนึ่งเดือนเลยสักคน อดีตทหารชะโงกหน้าไปมองกลุ่มคนงานใหม่ยี่สิบกว่าคนที่เพิ่งลงมาจากรถแล้วส่ายหน้าอย่างไม่ใส่ใจ

“แต่ดูทรงพวกที่เข้ามาวันนี้แล้ว ก็คงไม่ไหวเหมือนเดิมละนะ?”

“คนที่ไว้หนวดตรงโน้นล่ะครับ หน้าตาดูโหดๆ น่าจะอดทนได้นานอยู่นะครับ”

มีอยู่เหตุผลเดียวที่ทำให้พวกเขาอดทนกับงานนี้ได้ยาวนานก็คือเงิน คนที่ร้อนเงินนั้นต่อให้ร่างกายจะบาดเจ็บเลือดตกยางออกแค่ไหน แต่พอถึงวันรุ่งขึ้นก็ยังผันแปรกลับมาทำงานต่ออยู่ดี

“อดทนอะไรกันเล่า ดูจากเสื้อผ้าแล้วท่าทางจะอยู่ดีกินดีมาก่อนชะด้วย จะโหดมาจากไหนฉันไม่รู้หรือ แต่พวกที่ไม่เคยทำงานหนักๆ มาก่อนนะ ส่วนใหญ่ทำงานได้ไม่เกินอาทิตย์ก็ร้องไห้ขอแฉแล้วเฟ้นหนีกันไปหมด ความทรงจำที่เคยหาเงินได้ง่ายๆ มันคงลืมยากสินะ ไอ้เวรนั้นฉันให้ไม่เกินสิบวันหรือ ไอ้คนที่ดูหน่วยก้านดีตรงท้ายสุดโน้นก็น่าจะอยู่ได้นานกว่าอีก เพราะท่าทางเหมือนผ่านงานกรรมกรมาก่อน ฉันขอเดิมพันกับหมอนั้นแล้วกัน แล้วซานต้าจะเลือกใครหรือครับ?”

จู่ๆ บทสนทนาก็วกเข้ามาที่เรื่องการพนัน และซานต้าก็เลือกมาคนหนึ่งราวกับเป็นเรื่องที่ทำกันเป็นปกติ

“ฉันเลือกเสื้อเขียว”

“เขาดูอายุเยอะอยู่นะครับ”

“หมอนั้นดูเหมือนผ่านมามากแล้วทุกอย่าง แถมยังตกต่ำถึงขีดสุด คนที่ตกต่ำไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้วน่าจะอดทนอยู่ที่นี้ได้นาน แล้วแกว่าโง่ละ เจ้าหัวหลอด?”

ซานต้าหันไปถามชายอีกคนในกลุ่มที่นั่งเงียบมาตลอด ชายวัยสี่สิบกลาง ๆ ที่สวมเสื้อผ้าสกปรกมอซอดูไม่ต่างจากคนไร้บ้านเลยสักนิด อันที่จริงเคยมีข่าวลือว่าเขาเป็นคนไร้บ้านมาก่อน แต่ตอนนี้กลับตามติดหัวหน้าคุ่มงานมาได้สามปีแล้ว เขาเป็นพวกสงบปากสงบคำอยู่เสมอ แต่ก็รู้วิธีการเอาตัวรอดในที่แห่งนี้ได้อย่างดี และที่สำคัญคือเขารู้ดีว่าถ้าไม่ตอบคำถามของซานต้า มีหวังได้ถูกฟ่งเล็งแน่นอน เขาเหลือบตาขึ้นไปมองนอกหน้าต่าง หลังจากที่ยับจ้องดูอยู่สักพักก็ชี้ขึ้นไปหาชายคนหนึ่ง

“...หมอนั้น”

“ใคร? เจ้าหมวกเบสบอลสีดำเหอ”

หัวหลอดพยักหน้าหงิก ๆ แทนคำตอบก่อนจะหลุบตาลงดังเดิม ทั้งสามคนมองตามปลายนิ้วของหัวหลอดไปยังชายคนนั้น ก่อนจะหัวเราะเยาะออกมาพร้อมกัน เพราะรูปลักษณ์ภายนอกของคนนั้นดูสะอาดสะอ้าน แถมยังเป็นเด็กหนุ่มที่ดูเหมือนจะเป็นนักศึกษาอีกด้วย ถึงจะดูมีพลังกำลังก็จริง แต่งานนี้ไม่ได้ใช้แค่กำลังเพียงอย่างเดียว หมอนั้นคงจะอยู่ได้ไม่ถึงวันแล้วเฟ่นแนบไปอย่างแน่นอน ไมลี อย่างมากที่สุดก็คงทนได้สักสองวัน

“นั่นมันเด็กน้อยไม่ใช่เหอ” ใครบางคนโผล่ขึ้นมาก่อนที่ทั้งสามจะหัวเราะคิกคักกัน แล้ววกกลับไปคุยเรื่องสัพเพเหระเหมือนเดิม แต่หัวหลอดกลับละสายตาจากชายคนนั้นไม่ได้ เขามองเห็นดวงตาสีดำใต้หมวกตอนที่เจ้าตัวงายหน้าขึ้น นั่นไม่ใช่สายตาของเด็กน้อยเลยสักนิด ถึงหมอนั้นจะอายุยังน้อย แต่ในสายตาของหัวหลอดแล้วไม่ใช่เด็กน้อยแน่ ๆ

คืนนั้นพวกคนงานใหม่ที่เหนื่อยล้าจากการทำงานมาทั้งวันทยอยเข้าไปในที่พักชั่วคราวที่จัดเตรียมไว้ในตู้คอนเทนเนอร์ แต่พวกเขาไม่ได้เดินไปทิ้งตัวลงบนเตียงทันที เพราะภายในตู้คอนเทนเนอร์อัดแน่นไปด้วยเตียงสองชั้นที่เรียงกันอย่างแออัด

ความร้อนระอุที่ยังหลงเหลือจากตอนกลางวันยังบอวลอยู่ในตู้ เสริมด้วยกลิ่นเหม็นฉับและอากาศที่ร้อนอบอ้าวรอต้อนรับพวกเขาอยู่ ไม่มีใครกล้าย่างกรายเข้าไปข้างในเลยสักคน และสงสัยว่าค่ายักกันที่มีกรรมาล้างเผ่าพันธุ์ก็มีสภาพแบบนี้ด้วยหรือเปล่า ร่างกายของพวกเขาอ่อนล้าจนไม่สามารถกระดิกตัวได้แม้แต่นิ้วเดียวและอยากที่จะพักผ่อนเต็มแก่ แต่ที่พักแห่งนี้กลับไม่ต่างอะไรจากขุมนรกเลยสักนิด

หลังจากนั้นพักใหญ่ก็มีผู้กล้าสองสามคนเดินเข้าไปข้างในก่อน พวกเขาวางกระเป๋าลงบนเตียงเพื่อหวังว่าอย่างน้อยก็ยังได้จงเตียงดี ๆ ที่อยู่ใกล้หน้าต่าง เมื่อเห็นแบบนี้คนที่เหลือก็เดินตามเข้าไปที่ละคน ข้างในเต็มไปด้วยเครื่องนอนที่ไม่มีใครรู้ว่าถูกซุกครั้งล่าสุดเมื่อไร โทนจะแมลงที่แห่มาตอมตามแสงไฟ และเตียงนอนที่ล้นเอี้ยดอัดเหมือนกับแค่พลิกตัวที่เดียวก็พร้อมจะพังลงมาได้ทุกเมื่ออีก ไม่ว่าทุกคนจะเหนื่อยล้าแค่ไหน แต่ก็ไม่มีใครที่สามารถนอนบนเตียงนั้นได้อย่างสบายตัวเลยสักคนเดียว

“เวรเอ๊ย นี่มันเกินไปหน่อยไหมวะ”

คนงานคนหนึ่งโผล่ความไม่พอใจออกมา ตามด้วยคนอื่นที่เริ่มเปิดปากพูดกันที่ละคนสองคน

“จะให้นอนในดงขยะแบบนี้ได้ยังไงกันวะ”

“ให้ตายเถอะ ไม่โดนอบตายที่นี่ก็บุญโขแล้ว”

อากาศข้างในที่ร้อนอบอ้าวราวกับป่าดิบชื้นก็แย่พออยู่แล้ว แต่พอรวมความร้อนจากร่างกายของคนงานหลายสิบคนเข้าไปด้วยก็ยิ่งทำให้หายใจลำบากหนักขึ้นไปอีก และยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกคนงานเดือดดาลกันมากขึ้นไปอีก

“ฉิบหายเถอะ หักเงินไปขนาดนั้นเลยหรือวะ!”

พวกเขาเซ็นสัญญาทำงานโดยไม่รวมค่าที่พักและค่าอาหารอยู่ในค่าแรงรายวันที่จะได้รับในสัปดาห์ถัดไป เจื่อนโซ่เดียวที่ได้รับคือมีอาหารกลางวันเตรียมไว้ให้ ส่วนค่าที่พัก อาหารเช้าและอาหารเย็นจะต้องจ่ายแยกเองต่างหาก ช่วงนี้เป็นช่วงกลางฤดูร้อน การก่อสร้างจึงเริ่มตั้งแต่เช้ามืดไปจนถึงบ่ายแก่ ๆ อันร้อนระอุ ขนาดที่เลิกงานแล้ว คราบเกลือสีขาวจากเหงื่อ

ที่แห่งกร้านยังติดอยู่บนใบหน้า

คนงานบางคนคิดว่านอนพักผ่อนในที่พักยังดีกว่าต้องลากสังขาร ออกไปนอนที่ไซต์ก่อสร้างข้างนอก เพราะลำพังแค่เดินไปไม่กี่ก้าวตอนที่ล้าๆ ก็น้ำหนักหดหิดมากพออยู่แล้ว หากต้องเดินไปอีกหลายสิบนาที การเลือก อยู่ในไซต์ก่อสร้างด้วยค่าใช้จ่ายที่เทียบเท่ากับโมเต็ลก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายนัก แต่ คิณนี้ไม่ว่าจะเหนื่อยล้าแค่ไหนก็ไม่มีใครทนนอนอดอยู่ใ้ในตู้คอนเทนเนอร์ได้ เพราะต่างคนต่างหายใจไม่ออกทำให้ความหงุดหงิดพุ่งทะยาน แถมบางคน ยังสติแตกกันเพราะแมลงที่บินหึ่งไปมาและคอยจ้องจะดูดเลือดพวกเขาอีก

“ห้าแม่่ง ขอนอนที่พื้นยังจะดีกว่า!”

ชายคนหนึ่งทีทนมไม่ไหวลุกพรวดขึ้นจากเตียงแล้วเดินไปที่ประตูเพื่อจะ ออกไปข้างนอก แต่ยังไม่ทันได้ก้าวออกไปตีกก็ต้งถอยหลังกลับเข้ามาดังเดิม เพราะซานต้ากับพวกอีกสามคนกำลังเดินมาที่ทางเข้าตู้คอนเทนเนอร์ ซานต้า มามือเปล่า แต่สามคนข้างหลังถือท่อนไม้กับค้อนมาด้วยอย่างครบมือ

“ไม่นอนนอกพื้นที่ที่กำหนดไว้จะดีกว่า ไม่มีใครรู้หรอกว่าจะเกิด อุบัติเหตุอะไรในไซต์ก่อสร้างกลางดึกนะ”

ทุกคนเงยบกริบเมื่อได้ยินคำพูดของซานต้า แล้วชายที่ก้าวถอยหลัง ก็ตอบโต้อย่างฉุนเฉียว

“ถ้างั้นแคะออกไปนอนนอกไซต์ก่อสร้างก็พอแล้วไม่ใช่ไร้ พลิกทางไป ผมจะออกไปข้างนอก”

เมื่อเห็นว่าซานต้าและพรรคพวกยังคงยืนขวางทาง คนงานใหม่ที่ดัน ไหล่ของพวกเขาเพื่อจะให้เปิดทาง แต่ก็ยังออกไปไม่ได้อยู่ดี แล้วเสียงวัตถุ หนัก ๆ ก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงกรีดร้อง ชายที่พยายามจะออกไปถูกชกเข้าที่ หน้าจนล้มกลิ้งลงไปนอนกับพื้น อดีตทหารที่อยู่ข้างหลังซานต้ากระชาก คอเสื้อของชายที่ล้มลงแล้วซัดหมัดใส่อย่างกับเป็นหัวโจกของกลุ่ม เขา ชกหมัดที่หนึ่ง หมัดที่สอง หมัดที่สาม...จนกระทั่งชายที่แข็งข้อในตอนแรก คอพับลงอย่างหมดสภาพ อดีตทหารถึงได้ลุกขึ้นยืนช้า ๆ บนพื้นและที่หมัด ของเขาอาบไปด้วยเลือดสีแดงฉาน

“ถ้าอยากทำงานที่นี้ต่อก็ต้องทำตามข้อตกลง ฉันจะให้โอกาสครั้งเดียว

ใครไม่อยากจะอยู่กับไสหัวไปซะ”

หลังจากพูดจบ ซานต้าก็หมุนตัวแล้วเดินนำออกไป คนที่ถือกระเป๋าอยู่บางส่วนรีบผลุนผลันออกจากตู้คอนเทนเนอร์ไป ถึงค่าแรงของวันนี้ทั้งวันจะหลุดลอยไปแล้ว แต่สู้หนีกลับไปตั้งแต่ตอนนี้ยังดีเสียกว่า ถึงอย่างนั้นก็ยังมีบางคนที่บอกรู้สึกหดหู่หรือรู้สึกเหนื่อย เพราะถึงที่พักจะนอนหลับและงานก็หนักกว่าเมื่อเทียบกับที่อื่น แต่ก็ได้ค่าแรงที่คุ้มมากเหมือนกัน

เมื่อช่วงเช้ามีคนมาใหม่ประมาณยี่สิบกว่าคน แต่ตอนนี้เหลืออยู่แค่หกคนเท่านั้น ซานต้ากับพรรคพวกกวาดตามองคนที่เหลือ ผู้ที่ชนะการเดิมพันในช่วงเช้าก็คือซานต้า พอเห็นชายที่สวมเสื้อสีเขียวขยี้มนั่งอยู่บนเตียงตามเดิม ซานต้าก็กระหึ่มยิ้มมองพลางคิดว่า *คราวนี้นั้นชนะเธอเนี่ย* แต่ก็ต้องชะงักไปเมื่อสายตาของเขาพลันสะดุดกับคนคนหนึ่ง ในบรรดาคนที่ถูกเลือกมาเดิมพัน ยังมีอีกคนหนึ่งที่ถูกอดทนมาได้ เหมือนนั้นเป็นคนงานใหม่ ที่นอนอยู่บนเตียงชั้นล่างริมสุด น่องเล็กที่ยื่นอยู่ข้างๆ กระซิบเสียงเบา

“นั่นมันเด็กที่หัวหลุดซีไ้ไ้ไม่ใช่หรือครับ”

“แกว่าหัวหลุดเป็นคนซีไ้หรือ”

ซานต้าพยักหน้าตอบคำถามของหัวหน้าคูมงานว่า “ครับ”

“หัวหลุดแทบจะไม่ชนะการเดิมพันเลย แต่ดูเหมือนว่าครั้งนี้จะโชคดีมากมายครับ ใครจะไปนึกล่ะครับว่าไอ้เด็กหนุ่มนั้นจะอดทนมาได้เกินหนึ่งอาทิตย์แล้ว”

“หัวหลุดไงที่นั่นก็ได้”

“มันคงเดาสุ่มไปมั่วๆ นั่นแหละครับ”

ไอ้ขอทานนั้นจะไปรู้อะไรถึงได้ซีไ้ถูกนะ ซานต้าหัวเราะเยาะ แต่ก็ไม่วายเหลือบมองหัวหน้าคูมงานเพื่อจับสังเกตสีหน้า ดวงตาของอีกฝ่ายหรือลงเล็กน้อย หมายความว่ากำลังสนใจเรื่องนี้อยู่ บางครั้งหัวหน้าคูมงานก็แสดงความสนใจกับคำพูดหรือการกระทำของหัวหลุดแบบนี้เหมือนกัน

ซานตำหนักสงสัยขึ้นมามาว่าไอ้ขอทานสมองกลวงนั้นมิมีประโยชน์อะไร
 นักหนา เขายังแปลกใจไม่หายว่าทำไมหัวหน้าคุมงานถึงรับหัวหลอดมาทำงาน
 ตั้งแต่แรก แม้ว่าไอ้ขอทานจะอดทนทำงานมาได้เป็นเวลานาน แต่ก็ไม่ได้เก่ง
 มากมายอะไร ช้ำร้ายหมอนั้นยังคุ้นเคยกับชีวิตการเป็นคนไร้บ้านจึงเนื้อตัว
 สกปรกและมีกลิ่นเหม็น แถมยังไม่ค่อยเปิดปากพูดจนคิดว่าล่องเลียง
 มีความผิดปกติอะไรสักอย่าง

ถึงตอนนี้หัวหลอดจะยอมตอบก็ต่อเมื่อซานตำถาม แต่กว่าจะทำให้
 เป็นแบบนี้ได้ก็ต้องขัดเกลากันอยู่นาน แน่หนอนว่าเขาไม่ได้ลงทุนลงแรงเพื่อจะ
 ขัดเกลามอนั้นให้ดีขึ้นหรอก แต่หวังให้ไอ้ขอทานนั้นลาออกไปเองต่างหาก
 ทว่าหมอนั้นก็ยังเกาะติดอยู่ที่นี้ ไม่เพียงแค่นั้น มันยังปรับตัวเข้ากับที่นี่ได้แล้ว
 และทำทุกอย่างตามที่สั่งอีกด้วย

แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลยคือหัวหน้าคุมงาน เขายังคงแสดง
 ความสนใจในตัวหัวหลอดเสมอ เหมือนกับตอนที่เห็นหมอนั้นเป็นครั้งแรก
 เพราะแบบนี้ซานตำถึงได้สงสัยว่าหัวหน้าคุมงานรู้จักหัวหลอดมาตั้งแต่แรก
 หรือเปล่า ทว่าที่นำแปลกก็คือ หัวหลอดกลับไม่รู้จักหัวหน้าคุมงานเลย
 แม้แต่น้อย

“ลองจับตาดูเด็กนั้นหน่อยสิ”

หัวหน้าคุมงานสั่งไว้ก่อนจะออกไป บอกให้จับตาดูเด็กนั้นนั่นแหละ
 นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขาสั่งให้เฝ้าสังเกตคนงานใหม่ แค่ว่าเพราะมันอดทนมา
 ได้แค่สัปดาห์เดียวเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะหัวหลอด เพราะ
 เด็กนั้นคือคนที่หัวหลอดเลือกเองกับมือ ไอ้ขอทานนั้นมีความลับอะไร
 ซ่อนอยู่หรือเปล่านั้น

ซานตำส่ายหน้า เขาได้ยินเรื่องราวชีวิตของไอ้ขอทานมาหลายครั้ง
 แล้วระหว่างที่อบรมหมอนั้น เห็นว่าหมอนั้นเคยมีชีวิตปกติและแต่งงาน
 มีครอบครัวเหมือนคนทั่วไป แต่วันดีคืนดีกลับถูกไล่ออกจากบริษัทที่ทำงาน
 อยู่ แถมยังติดหนี้เพราะต้องรักษาพ่อแม่ที่ป่วยหนัก สุดท้ายก็หันไปพึ่ง
 เหล้าจนภรรยาทนเห็นสภาพที่สามีเมาเหล้าหัวราน้ำทุกวันไม่ไหว จึงฟ้องหย่า
 และออกจากบ้านไปพร้อมกับลูกๆ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเรื่องราวหลังจากนั้นเป็นยังไง สุดท้ายหมอนั้นก็ลงเอยที่ข้างถนน หลังจากใช้ชีวิตเร่ร่อนอยู่นานแรมปี หมอนั้นก็หิวโซซัดโซเซ แต่ทำได้แค่อย่างเดียวคือหาสมัครงานกรรมกรในไซต์ก่อสร้าง และได้งานทำ โดยบังเอิญเท่านั้น ซานต้าลองตรวจสอบทั้งบ้านเกิด โรงเรียน และบริษัทที่หมอนั้นเคยทำงานมาหมดแล้ว แต่ไม่มีที่ไหนที่เกี่ยวข้องกับหัวหน้าคุณงานเลย

เหนือสิ่งอื่นใดคือหัวหลอดมองว่าหัวหน้าคุณงานเป็นแค่คนที่น่ากลัว และไม่ได้สนใจอะไร ถ้าคิดจะสืบทอดให้ลึกลงไปกว่านี้ก็คงต้องตรวจสอบอดีตของหัวหน้าคุณงาน แต่เรื่องนี้ยังเป็นไปไม่ได้ใหญ่ เพราะไม่มีใครรู้อดีตของหัวหน้าคุณงานเลยสักคน แต่ก็มีเสียงลือเสียงเล่าอ้างเหมือนตำนานว่าครั้งหนึ่งตอนอายุยี่สิบปี หัวหน้าคุณงานเคยบุกเดี่ยวไปถล่มมอญครีที่ตัวเองเคยสังกัด ก่อนจะหลบหนีไปเจียบๆ ก็เท่านั้น

คงเพราะแบบนั้น หัวหน้าคุณงานถึงได้เปลี่ยนตัวตนเป็นคนใหม่ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธเมื่อมีคนมาถามถึงเรื่องตำนานนั้น บางครั้งก็พูดถึงมันเล็กน้อยระหว่างดื่มเหล้าด้วยกัน เขามักเล่าถึงการสังหารหมู่กลางดึกด้วยท่าที่สบายๆ ราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ทว่าก็มีเพียงเรื่องนั้นเรื่องเดียวที่เขาเอ่ยถึง นอกเหนือจากนั้นก็ไม่มีใครรู้ว่าเขาอาศัยอยู่ที่ไหนหรือทำอะไรเลยสักคน ซานต้าตามหาไปรอบๆ ไซต์งานจนเจอหัวหลอด

หมอนั้นไม่ชอบคลุกคลีกับใครจึงชอบไปวิ่งבלับตามลำพังในมุมลับตา ก่อนที่ทุกคนจะเข้านอน คราวนี้ก็มานอนซดตัวอยู่บนพื้นสกปรกในสภาพที่ดูไม่ต่างจากขอทานอีกตามเคย แต่หัวหลอดเป็นพวกหิวโหย คงได้ยื่นเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้เลยลุกพรวดขึ้นมาก่อนที่ซานต้าจะเดินไปถึงตัว พอหยีตาดูด้วยใบหน้างัวเงียแล้วเห็นว่าเป็นซานต้า ไหลของหมอนั้นก็สะดุ้งเฮือกทันที

“ยินดีด้วยนะ”

หัวหลอดเหลือบตาขึ้นอย่างงุนงงกับคำพูดของซานต้า

“คราวนี้แกชนะเดิมพันไม่ใช่เหรอ”

“เดิมพันเหรอครับ”

ดูพูดเขาลี ไข้ออกทานนี้ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองเดิมพันอะไรลงไป หัวหลอดแค่ชี้ไปส่งๆ โดยไม่ได้คิดอะไร แต่หัวหน้าคุณงานกลับตื่นตัวไป

คนเดียวแน่ๆ เพราะหัวลอคจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าคนที่ตัวเองชี้ไปนั้นเป็นผู้ชนะ เดิมพัน ซานต้าโยนถุงที่ใส่ของบรูห์หลายซองไปยังปลายเท้าของอีกฝ่าย

“คนที่แกชี้หนอยู่ได้นานที่สุดเลย”

อ่า...หัวลอคก็ลงไปเก็บบรูห์บนพื้นใส่ถุงที่ละซองราวกับเพิ่งเข้าใจ ในตอนนั้น จากนั้นก็ถือถุงไว้ในมืออย่างหงวแทน พอเห็นว่าซานต้ายังยืนอยู่ที่เดิมก็เงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ถึงได้เห็นซานต้าส่งยิ้มกว้างมาให้

“ยินดีด้วยนะ”

“...”

“ฉันบอกว่ายินดีด้วยไง”

“อีก” หัวลอคยื่นถุงในมือให้อีกฝ่ายปลงเอ่ยถาม

“อะ...ผมไม่ต้องการบรูห์ คุณจะเอาไปสูบเองไหมครับ”

“อะไรกันเล่า แกไม่จำเป็นต้องให้ฉันหรอก แกก็สูบบรูห์เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“...ผมกำลังคิดว่าจะเลิกสูบอยู่ครับ”

“นั่นหรือ คิดได้แบบนี้ก็ดีแล้วละ”

ซานต้ารับถุงบรูห์กลับมา เด็กหนุ่มคนที่ไอ้ขอทานนี้จิ้มเลือกมา โดยบังเอิญไม่ได้ดูพิเศษอะไรเลย อย่างมากก็งทนได้อีกแค่วันไม่กี่วัน แล้วก็คงจะหายหัวไปเองนั่นแหละ ซานต้าพูดทิ้งท้ายกับหัวลอคอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวกลับไป

“ยินดีด้วยนะ”

“มีอยู่สี่คนที่เรียกได้ว่าเป็นลูกน้องของหัวหน้าคุณงานคือ ซานต้า อติตทหาร น้องเล็ก แล้วก็รวมหัวลอคด้วย”

พวกคนงานที่มารวมตัวกันในช่วงพักระหว่างทำงานกำลังพูดคุยกัน พวกเขาคือกลุ่มคนที่ทำงานที่นั่นมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ หรืออย่างมากที่สุดก็เกินหนึ่งเดือน ปกติคนที่รอดชีวิตจากสถานที่ที่ถูกเรียกว่าซุมมรอกแห่งนี้

มักจะไม่ค่อยพูดจากันเท่าไร เพราะลำพังแค่หายใจ กิน และนอนไปวันๆ ก็แทบเต็มกมลันแล้ว ไม่ต้องพูดถึงชั่วโมงการทำงานตามกฎหมายซึ่งเป็นเรื่องราวที่อยู่ไกลตัวเลย

สภาพแรงงานที่ควรจะให้ความช่วยเหลือก็ทำเพียงรับแค่ค่าธรรมเนียมนิ่งหักจากอัตราจ้างไปแล้ว โดยไม่ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยอะไรเลย คนที่ยังเหลืออยู่ที่นี้ก็เพราะเงินล้วนๆ ทุกคนจึงต้องกัดฟันอดทนกันต่อไป พอเริ่มชินกับงานก็เริ่มมีเวลานั่งจับเข่าคุยกันบ้าง ข้อดีของที่นี่คือแค่ทำงานให้ครบตามปริมาณงานในแต่ละวันก็เพียงพอ ส่วนข้อเสียคือต้องให้เป็นคนที่ชำนาญงานมากแค่ไหน ปริมาณงานก็ล้นมือจนไม่มีทางทำให้เสร็จทันภายในเวลาทำงานได้อยู่ดี

“ยังมีคนอื่นอีกไม่ใช่เหรอ พวกที่ห้อมล้อมอยู่รอบๆ หัวหน้าคุณงานเหมือนเป็นที่มบอติการ์ذنันั้นนะ”

คนที่พูดขึ้นคนแรกส่ายหน้าเป็นคำตอบให้กับใครบางคนที่ทักท้วงขึ้นมา

“พวกนั้นนะเปลี่ยนหน้าบ่อยๆ แต่ฉันได้ยินมาจากคนที่เคยทำงานอยู่ที่นี้มาสองสามเดือนว่า พวกหน้าเก่าที่ไม่เปลี่ยนไปเลยก็คือสี่คนนั้น เพราะนั่นสี่คนนั้นก็เลยเป็นลูกน้องตัวจริง ส่วนที่เหลือเป็นแค่พวกลิวี่ลื้อนะ”

“ลิวี่ลื้อ?”

คนที่พูดเป็นคนแรกพยักหน้าว่า “ใช่แล้ว ลิวี่ลื้อ” ก่อนจะลดเสียงให้เบาลง “พวกแกรู้ไหมว่า ทำไมพอตกกลางคืนแล้วหัวเด็ดตีนขาดก็ห้ามออกจากที่พักเด็ดขาด ก็เพราะไซต์ก่อสร้างนั่นไง เขากลัวเราจะไปที่นั่นกันทุกคนก็สังเกตเห็นกันหมดไม่ใช่เหรอว่ามีเรื่องอะไรแปลกๆ ที่ไซต์ก่อสร้างตอนดึก แล้วก็ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งด้วยนะที่เห็นคราบเลือดบนพื้น”

ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย แต่ต้องทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเรื่องนี้ เพราะในสัญญามีข้อระบุชัดเจนว่าห้ามแพร่กระจายเรื่องที่เห็นหรือได้ยินในไซต์ก่อสร้างโดยเด็ดขาด ตอนแรกพวกเขาก็สงสัยว่าทำไมถึงมีข้อกำหนดแบบนี้ ทั้งที่งานนี้เป็นแค่งานในไซต์ก่อสร้าง ไม่ใช่ภารกิจของหน่วยข่าวกรองลับเสียหน่อย แต่เพราะได้รับค่าแรงเยอะก็เลยไม่ได้สนใจอะไรนัก

ถึงอย่างนั้นพอทำงานไปได้สักระยะหนึ่งก็เริ่มสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

ที่ไม่ชอบมาพากล โดยเฉพาะช่วงกลางดึกในพื้นที่ของหัวหน้าคูมงาน พวกเขาไม่ได้สงสัยแค่เพราะเห็นร่องรอยของคราบเลือดเท่านั้น แต่ยังมีบางคน ที่เห็นรถวิ่งเข้าไปในไซต์ก่อสร้างกลางดึกด้วย

“ที่ไซต์ก่อสร้างกลางดึกมันจะมีอะไรให้ทำหรือไง งานก่อสร้างมันก็เดินหน้าไปทุกวันอยู่แล้ว”

“ถ้าเป็นเรื่องผิดกฎหมายก็คงไม่มีที่โทษเหมาะเท่ากับที่นี่แล้วละ”

ผิดกฎหมาย? แบบไหนล่ะ ทุกคนเงี่ยหูฟังกันอีกครั้ง ก่อนชายที่เริ่มเล่าเรื่องจะลดเสียงลงอีก

“ไม่รู้เหมือนกันนะ แต่ฉันเคยเห็นรถขับเข้าไปในนั้นกลางดึก แล้วก็ไม่ได้เปิดไฟด้วย ที่แรกก็คิดจะตามไปดูอยู่หรอกนะ แต่คิดไปคิดมาก็ไม่ได้ทำ เพราะเห็นคนตามเข้าไปดูก่อนแล้ว”

“คนที่เป็นไปดูว่ายังไงบ้าง”

“ยังไม่ทันได้พูดอะไรเลย เพราะแหม่งเลือกตายหาก่อน”

“ตายหรือ”

“อืม ไอนั้นตามรถเข้าไป แล้ววันรุ่งขึ้นก็ตายเพราะอุบัติเหตุในไซต์ก่อสร้าง”

คนที่ฟังอยู่ต่างกลืนน้ำลายพร้อม ๆ กัน คนงานใหม่ที่เพิ่งตายไปเมื่อไม่นานนั้นนะเธอ...การตายของคนงานคนนั้นเต็มไปด้วยปริศนา ทั้งเรื่องที่เขาตกลงมาตายในสถานที่ที่ตัวเองไม่ได้รับผิดชอบ แล้วไหนจะเรื่องขึ้นไปที่สูงตามลำพังในตอนเช้ามืดอีก ถ้าเป็นแบบนี้มันก็คงไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่ว่าหัวหน้าคูมงาน...

ดึก

เสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นจากข้างหลังทำเอาทุกคนสะดุ้งโหยงก่อนจะรีบลุกพรูดขึ้นมา แต่คนที่เดินผ่านหน้าพวกเขาที่กำลังยืนตัวแข็งทื่อไป กลับเป็นแค่คนงานคนหนึ่งที่กำลังทำงานตามปกติ เด็กหนุ่มคนนั้นก้มหน้าก้มตาทำงานด้วยสีหน้าเฉยเมยโดยไม่พูดอะไรสักคำ เด็กนั้นมาอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไรกัน...หวังว่าจะไม่ได้ยินเรื่องที่คุยกันหมดหรอกนะ แต่ถึงจะคิดแบบนี้ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปถาม ได้แค่พยายามหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปใกล้เด็กหนุ่มคนนั้น

แล้วใครคนหนึ่งก็พิมพ์ขึ้นมาเบา ๆ เมื่อเห็นว่าเขาเดินหายไปแล้ว
“หมอนั้นจะต้องมีลับลมคมในอะไรแน่ ๆ”

เมื่อคนงานกลุ่มใหม่เข้าไปในตู้คอนเทนเนอร์ บรรดาตัวแทนของซานต้า ก็ตามเข้าไปราวกับเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ วันนี้ไม่มีใครแข็งข้ออะไร เพราะเมื่อคนที่พยายามออกไปคนแรกสุดถูกชกเข้าไปหนึ่งหมัดจนล้มลงหลัง เรื่องราวก็จบลงอย่างรวดเร็วจนน่าเบื่อกว่า และไม่นานตู้คอนเทนเนอร์ก็กลับมาว่างเปล่าอีกครั้ง

“คนสมัยนี้เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อกันเลย อย่าว่าแต่หนึ่งเดือน ลีจอตต่อไปที่จะมานี่จะมีใครหน้าไหนอยู่ได้นานเกินหนึ่งอาทิตย์หรือเปล่าเหอะ”

ซานต้าซักสีหน้าเมื่อไม่มีใครชนะในการเดิมพันครั้งนี้

“เราน่าจะเปลี่ยนมาพนันกันนะครับ ว่าไอ้ตัวที่หน้าจะทนได้เกินเดือน มันจะลาออกในปีนี้หรือเปล่า”

อดีตทหารถามกลับ ก่อนน้องเล็กที่อยู่ข้าง ๆ จะเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วย

“ผมว่าไม่เกินเดือนก็เผ่นแล้วละครับ”

ว่าไงนะ ทั้งสองคนหันหน้าไปทางน้องเล็กพร้อมกัน น้องเล็กชี้ไปยังตู้คอนเทนเนอร์หลังอื่นที่ใช้เป็นที่พักคล้ายกับจะถามว่าไม่รู้จริง ๆ นะหรือ

“เด็กนั่นที่หัวหลุดเลือก ทำงานมาได้สามอาทิตย์แล้วนี่ครับ”

ทั้งสองคนมองหน้ากันเหมือนไม่รู้จริง ๆ ก่อนจะกลอกตาไปทางน้องเล็ก

“เด็กนั่นยังอยู่อีกหรือ”

“ครับ”

“ฉันไม่เห็นมันเลย”

“ยังอยู่จริง ๆ ครับ มันทำงานในโซนของผมก็เลยได้เจอหน้ากันทุกวันครับ”

ถึงอย่างนั้นหมอนั้นก็ทำงานมาได้สามสัปดาห์เข้าไปแล้ว...อดีตทหารกับซานต้าทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตา ก่อนที่น้องเล็กจะยกไหล่พูดต่อ

“เด็กหนุ่มนั้นไม่ค่อยสะดุดตาเท่าไรหรอกครับ ปกติก็เจียบๆ ไม่พูดไม่จาอยู่แล้ว มันไม่สูงลึงกับใครเลย แล้วก็เอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงานลูกเดียวครับ”

“...”

“ผมสั่งให้พูดตั้งหลายรอบแล้ว แต่พอเห็นว่าหมอนั้นไม่เคยพูดเรื่องของตัวเองเลย ก็อดคิดไม่ได้ว่ามันอาจจะไปก่อเหตุอะไรบางอย่างก่อนมาที่นี่ ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ได้ทำตัวเหมือนนักเลงคุมซอยเลย จะให้พูดว่ายังไงดีล่ะ ผมรู้สึกเหมือนกับมันไปก่อเรื่องใหญ่โตมากกว่า แถมสายตาของหมอนั้นยังมีพลังดูดคนเอาเรื่องเลย ต่อให้ผมตะคอกใส่ ก็ไม่เคยเห็นมันสะดุ้งหรือหลบสายตาของผมเลยครับ แถมยังไม่ได้ทำตัวถ้อยหรือหัวร่อนอะไรด้วย...”

น้องเล็กพริ้งพรูออกมาราวกับมีเรื่องอยากเล่าเกี่ยวกับเด็กคนนั้นมากมาย แต่ซานต้ารำคาญก็เลยตัดบทขึ้นมาก่อน

“แล้วมันทำงานเป็นยังไงบ้าง”

“ทำงานดีมากเลยครับ น่าจะไม่ใช่พวกหัวทึบ สิ่งงานอะไรก็ทำทันทีไม่เคยถามซ้ำเลย...”

“ไม่ ฉันหมายถึงมันดูเหมือนคนที่เคยทำงานแบบนี้มาก่อนไหม”

น้องเล็กเอียงศีรษะนิดหน่อยเหมือนไม่เข้าใจคำถามของซานต้า

“ไม่รู้สิครับ แต่ดูจากตอนที่ชอบถามแต่เรื่องง่ายๆ ก็ไม่น่าจะเคยทำมาก่อนนะครับ ทำไม่เหรออครับ”

“แกเคยเห็นไอ้เด็กหนุ่มนั้นคุยกับเจ้าหัวหลอดบ้างไหม”

“หัวหลอดเหรอ ไม่นะครับ ต่างคนต่างทำงานกันคนละโซนเลย มีอะไรหรือเปล่าครับ”

คราวนี้ซานต้าก็ไม่ตอบอะไรอีกตามเคย เขาก้าวเดินตรงไปยังที่พักของเด็กหนุ่มคนนั้น ทันทีที่ซานต้าเดินเข้ามา ทุกคนในตู้คอนเทนเนอร์ต่างก็หันไปมองด้วยสายตาประหม่า คนส่วนใหญ่ที่อยู่ที่นี่ล้วนทำงานมานาน

เกินหนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่ระยะเวลาแค่นั้นก็เพียงพอจะทำให้ได้รู้จักซันต้ากับพรรคพวกของเขาดี

มาที่นี่ทำไม จะมาจับใครอีกล่ะ

เมื่อซันต้ายืนอยู่ตรงทางเข้าแล้วกวาดตามองเจียบ ๆ คนส่วนใหญ่ก็พากันหลบสายตาหรือเบือนหน้าหนี โชคดีที่สายตาของซันต้ายึดอยู่ที่เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่นั่งนอนอยู่ข้างใน ทั้งที่บรรยากาศในตู้คอนเทนเนอร์นั้นร้อนอบอ้าวจนแทบหายใจไม่ออกเหมือนอยู่ในป่าดิบชื้น แต่เด็กหนุ่มคนนั้นก็ยังคงอุตสาห์นอนขมตาหลับได้อย่างหน้าตาเฉย

ปัง!

ซันต้ายกเท้าถีบไปที่โครงเตียงอย่างแรง เด็กหนุ่มลืมตาขึ้นด้วยสายตาที่ไร้แวงวงงุน แต่ก็ไม่ใช่สายตาที่หวาดกลัวคู่ต่อสู้เช่นกัน เป็นอย่างที่น่าอึดใจพิศุติใจไม่มีผิด หมอนี่เป็นคนที่แหวตาเปี่ยมไปด้วยพลังดูดัน ถึงจะไม่ได้ป่าเถื่อน แต่ก็ไม่ใช่หลบสายตาเช่นกัน ในทางกลับกัน พวกที่มองฝ้ายตรงข้ามตรง ๆ หนึ่ง ๆ แบบนี้ต่างหากที่ควรระวังให้มากที่สุด

“ออกมาซะ”

หลังจากสั่งไปคำเดียวแล้วหันหลังเดินออกไป ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนเดินตามมา ไม่นานนักซันตาก็เผชิญหน้ากับเด็กหนุ่มพร้อมกับชายที่พามาด้วยอีกห้าคน แม้ว่าแต่ละคนที่กำลังยืนล้อมไว้จะถือท่อนเหล็กยาวไว้ในมือ แต่เด็กนั้นก็ยังไม่กลัวอะไรอีกตามเคย ซันต้ายัดตลิ่งใจเปลี่ยนแผนในฉับพลัน เดิมที่เขาตั้งใจว่าจะซ้อมเด็กหนุ่มเจียบ ๆ เพื่อระบายความแค้นที่ทำให้เขาแพ้นั้น จากนั้นก็ปล่อยให้มันคลานหนีไปเอง แต่พอได้เห็นสายตานั้นสงบของไอ้เด็กนี่แล้ว เขาก็เปลี่ยนใจทันที หมอนี่ไม่ใช่คนที่จะปล่อยไปได้ง่าย ๆ

“แกมีสองทางเลือก ทางแรกโดนซ้อมปางตายแล้วใส่หัวออกไปจากที่นี่หรือทางที่สองโดนซ้อมให้ตายท่าอยู่ที่นี่ซะ”

เด็กหนุ่มปรายตามองคนที่กำลังเผชิญหน้าอยู่โดยไม่เอ่ยถามเหตุผลสักคำ เขาไม่สงสัยเลยด้วยซ้ำว่าทำไมตัวเองถึงถูกลากออกมา หรือต้องมาโดนซ้อมด้วย แค่รู้สึกรำคาญก็เท่านั้น

“ถึงขอทางที่สามก็แล้วกัน หลังจากจัดการพวกคุณเสร็จ ผมจะรีบกลับไปนอน”

หนึ่งสัปดาห์ต่อมาเรื่องของเด็กหนุ่มก็ลอยมาเข้าหูของหัวหน้าคุมงานจนได้ “ที่ต้องเปลี่ยนเด็ก ๆ เพราะไอ้เด็กหนุ่มคนนั้นครับ หมอนั่นมันโหดของแท้เลยละครับ ลูกน้องสี่คนของผมเลยต้องหยุดงานไปหลายวันก็เพราะเด็กนั้นคนเดียว ถึงมันจะสู้ด้วยมือเปล่าทุกครั้งโดยไม่มีอาวุธเลยสักชิ้น แต่พอเข้ามีดวันถัดมาก็ยังออกมาทำงานที่ไซต์ก่อสร้างได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยครับ”

อดีตทหารสังเกตหัวหน้าคุมงานก่อนจะพูดเสริม

“ผมก็ไม่ทราบจะทำไม้อะไร ๆ ซานต้าถึงไปเล่นงานเด็กนั้น แต่เหมือนจะเล่นผิดคนแล้วละครับ”

“...”

“ถ้าเป็นผมนะครับ ไม่ใช่แค่ห้าคน แต่ผมจะพาเด็กยกโขยงไปส่งน้ำมันในรถคนเดียวเลย ผมไม่เข้าใจเลยครับว่าทำไมซานต้าถึงพาไปแค่ห้าคนแล้วปล่อยให้เด็กนั้นหนีมาได้”

อดีตทหารเหลือบมองหัวหน้าคุมงานอีกครั้งเพื่อสังเกตความเคลื่อนไหวอีกฝ่ายกำลังซ่อมแซมใบเลื่อยของเครื่องตัดขนาดใหญ่ด้วยตัวเอง เขามักจะซ่อมแซมเครื่องมือช่างที่ใช้เป็นประจำเองแบบนี้เสมอ

“ถ้าส่งเด็กมาให้ผม ผมจะจัดการด้วยตัวเองได้ครับ”

อดีตทหารลองโยนหินถามทางก่อนจะกลืนน้ำลายด้วยความประหม่า เขาเห็นมานานก่อนนี้แล้วว่าพวกที่พูดจาไม่เข้าหูหัวหน้าคุมงานแค่คำเดียวมักจะหายตัวไปในเช้าวันถัดมา นี่จึงเป็นการเดิมพันครั้งใหญ่ ถ้าพูดเข้าหูก็อาจได้รับความไว้วางใจ แต่ถ้าออกมาแยก็มีหวังได้จบแหล่งตรงนั้น ในที่สุดหัวหน้าคุมงานก็เปิดปากพูด

“หัวหลุดล่ะ”

หัวหลุด? ทำไมต้องถามถึงหัวหลุดด้วย อดีตทหารรู้สึกแปลกใจกับคำถามที่ต่างออกไปจากที่คิดโดยสิ้นเชิง จึงไม่ได้ตอบกลับไปทันที

“หัวหลุดเป็นยังไงบ้าง”

“หัวหลุดก็เหมือนเดิมครับ ว่าแต่หัวหลุดมันทำไม...”

“ถ้างั้นก็ปล่อยไว้นั้นแหละ”

ทั้งหมดมีเพียงเท่านั้น อดีตทหารรู้ว่าบทสนทนาจบลงแล้วจึงเดินออกมาจากสำนักงานของหัวหน้าคุณงาน หัวหลุดเธอ... มีหลายครั้งที่ซานต้าแสดงความสนใจในตัวหัวหลุด แม้จะรู้ว่าเหตุผลนั้นเป็นเพราะหัวหน้าคุณงาน แต่ตอนนี้เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมซานต้าถึงรู้สึกแบบนั้น หัวหน้าคุณงานกับหัวหลุดมีความสัมพันธ์ยังไงกันแน่ อย่างน้อยก็รู้แน่ชัดอยู่อย่างหนึ่งว่า ถ้าใช้เด็กหนุ่มนั้นให้เป็นประโยชน์อาจจะได้รู้ความลับบางอย่างก็ได้

ตลอดทั้งสัปดาห์ไม่มีวันไหนเลยที่ใบหน้าของเด็กหนุ่มจะดูปกติ มีข่าวลือหนาหูว่าเขาถูกหัวหน้าคุณงานหมายหัวเข้าให้ ทำให้จากที่แต่เดิมก็แทบไม่มีเพื่อนอยู่แล้ว ทุกวันนี้ยิ่งไม่มีใครกล้าเจียดกรายเข้าใกล้ไปกันใหญ่ เขาถูกซานต้าเรียกออกไปทุกคืนจริงๆ จากคำบอกเล่าของพยานที่เห็นเหตุการณ์โดยบังเอิญแล้วว่า เขาต่อสู้กับชายห้าคนที่ถือท่อนเหล็กด้วยมือเปล่า

ต่อสู้เธอ คงไม่ได้โดนซ้อมอยู่ฝ่ายเดียวใช่ไหม ไม่มีใครเชื่อคำพูดของพยานเลยสักคน แต่สิ่งที่ยืนยันได้คือเด็กหนุ่มยังคงปลอดภัยดี แม้จะมีร่องรอยตามใบหน้า แต่เขาก็ตื่นไปทำงานตรงเวลาทุกเช้า ถ้าถูกชายห้าคนที่ถืออาวุธครบมือซ้อมฆ่าตาย คงไม่มีทางลุกขึ้นมาเดินเหินในสภาพสมบูรณ์แบบนี้ได้หรอก ไม่กี่วันต่อมาพยานคนเดิมก็เห็นว่ากลุ่มคนที่มาหาเรื่องเพิ่มจำนวนขึ้นอีกหนึ่งถึงสองคน แล้วข่าวลือก็เปลี่ยนมาเป็นเด็กหนุ่มคนนั้นเป็นปีศาจ แทน

“ทั้งที่โดนต่อแยกแต่ก็ยังสู้ชาติใจจนถึงที่สุดเลยเธอ”

ซานต้าตอบหัวหน้าคุณงานว่า “ครับ” ก่อนจะเสริมต่อ

“ดูเหมือนว่าหัวหลอดจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรด้วยครับ มันไม่สนใจเลยครับว่าเด็กนั้นจะเป็นยังไงบ้าง”

“...”

“ผมถูกชะตากับเด็กนั้นครับ”

นั่นไม่ใช่คำพูดลอยๆ ชานต้าถูกชะตาเด็กหนุ่มจริงๆ ทั้งสายตาก็มองพวกที่มาตะลุมบอนตัวเองราวกับว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ทั้งที่โดนชกจนล้มลงแต่ก็ปิดเนือปิดตัวแล้วลุกขึ้นมาใหม่เหมือนกับคนกร้านโลก แถมเด็กนั้นยังเป็นคนที่หัวหลอดชี้ตัวด้วย บางทีมันอาจจะไปกระตุ้นหัวหน้าคุณงานจนทำให้พบความเชื่อมโยงกับหัวหลอดก็ได้

“แล้วยังไง”

หัวหน้าคุณงานมองชานต้าเงิบๆ ชานต้าพยายามข่มความรู้สึกที่อยากหลบสายตาเอาไว้เต็มที่

“ผมอยากให้เขาอยู่ภายใต้การดูแลของผมครับ”

“แกรู้อะไรเกี่ยวกับเด็กนั้นบ้าง”

“เด็กนั้นรื้อเงินสุดๆ เลยครับ”

เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว แม้จะไม่รู้ว่าทำไมเด็กนั้นถึงมาทำงานในสถานที่แบบนี้เหมือนคนที่หนีมาขบดาน แต่เด็กนั้นต้องการเงิน ไม่ว่าเจ้าตัวจะเคยเสพยา ลักขโมย หรือก่อเหตุฆาตกรรมมาก่อนก็ไม่สำคัญทั้งนั้น ขอแค่เป็นคนที่ต้องการอะไรสักอย่างแบบแรงด่วนก็ยิ่งคว้ามายู่ในกำมือได้โดยง่าย ยิ่งถ้าต้องการเงินก็ยิ่งง่ายที่สุด

“เรียกเด็กนั้นมาสิ”

ชานต้ายิ้มอย่างอารมณ์ดีขณะเดินออกจากสำนักงาน ตอนนั้นเด็กหนุ่มเป็นของเขาแล้ว

คนเราล้วนต้องการเงินกันทุกคน ร้อยทั้งร้อยย่อมมีเหตุผลแตกต่างกันไป แต่มันจะไปสำคัญอะไรกันเมื่อต่างคนต่างต้องการในสิ่งเดียวกัน อย่างน้อย

พวกที่ทำงานให้หัวหน้าคุณงานในไซต์ก่อสร้างก็มาด้วยเหตุผลนี้กันทั้งนั้น แต่หัวหน้าคุณงานไม่เคยถามเลยสักครั้งว่าทำไมพวกเขาถึงต้องการเงิน

อย่างไรก็ตาม หลังจากได้พบกับเด็กหนุ่ม เขาก็เกิดอยากรู้เหตุผลที่เด็กนี้ต้องการเงินเป็นครั้งแรก อย่างที่ซานต้าบอกว่าหมอนี้ต้องการเงิน เพราะแบบนี้ถึงจะโดนซ้อมมาหนัก แต่ก็ยังทนทำงานหนักเพื่อค่าแรงที่จะได้ลิ้นะ ถ้าสู้แล้วกลับไปตัวเปล่าทั้งแบบนี้ก็จะไม่ได้เงิน เลยดันดันอดทนมาจนถึงวันนี้ในที่สุด

และถึงแม้เจ้าตัวจะบากบั่นหาเงินอย่างไม่ย่อท้อขนาดนั้น แต่ก็ไม่ได้แสดงอาการกระหายเงินออกมาให้เห็น ปกติพวกที่ร่อนเงินจะส่งกลิ่นฉุนออกมา ไม่ว่าจะเป็กลิ่นความร้อนรุ่มกลุ่มใจหรือกลิ่นความวิตกกังวล หัวหน้าคุณงานก็สามารถสัมผัสได้ถึงกลิ่นความโลภในเงิน

แต่เด็กนั้นก็กลับไม่มีกลิ่นอย่างว่าติดตัว ทั้งไม่กระสันอยากได้เงินไม่ร้อนรุ่มกลุ่มใจและไม่วิตกกังวลอะไรเลย ทั้งที่เป็นแบบนี้ แต่กลับบอกมาเพราะต้องการเงิน เหตุผลและการกระทำมันขัดแย้งกันชัดเจน หัวหน้าคุณงานรู้สึกไม่สบายใจนัก เหมือนกับว่าถ้าเก็บอีกฝ่ายไว้ใกล้ตัวแล้วอาจจะมีปัญหาบางอย่างตามมา ในทางกลับกันก็เกิดความสงสัยใคร่รู้ขึ้นมา

“วัสดุก่อสร้างถูกขโมย เสียหายไปไม่น้อยเลย”

เด็กหนุ่มที่มารับค่าจ้างไม่ได้แสดงท่าทีอะไรเป็นพิเศษกับคำพูดของหัวหน้าคุณงาน เหมือนคิดเพียงแค่ว่าจะเข้ามารับเงินที่ควรได้แล้วออกไปก็พอ หัวหน้าคุณงานก็ไปทางหน้าต่างของสำนักงาน ก่อนที่ประตูจะเปิดออกแล้วมีคนจำนวนหนึ่งเดินเข้ามา

“ต้องหาตัวขโมยให้เจอจนถึงจะจ่ายเงินให้พวกคนงานได้ โชคดีที่มีพยาน และเราก็เจอตัวคนร้ายแล้ว”

เด็กหนุ่มเหลียวไปมองข้างหลังและเห็นว่าคนที่ยืนอยู่คือพวกเดียวกับคนที่เคยมีเรื่องกับเขา เพียงแต่ในมือของคนพวกนั้นไม่ได้ถือท่อเหล็ก แต่เป็นมีดเล่มยาว

“แกไม่ยอมรับหรือไม่ว่าใครเป็นคนร้าย”

“ใครเธอครับ”

“แก๊ง”

“...”

“ตกใจหรือที่ตัวเองเป็นคนร้ายนะ”

แม่เด็กหนุ่มจะไม่ได้ตอบ แต่ก็รู้ได้เลยว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตกใจ แถมยังไม่โกรธเคืองเลยสักนิดที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนขโมยของที่ไม่ได้หายไปตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ แต่เด็กหนุ่มกลับถามแค่

“แล้วเงินผมล่ะ”

“ฉันต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายถาม แล้วเงินฉันล่ะ ฉันต้องได้ค่าวัสดุก่อสร้างที่แกขโมยไปก่อน”

หัวหน้าทีมงานเรียกร้องเงินจำนวนมหาศาลที่ต้องทำงานในไซต์ก่อสร้างหลายปีถึงจะหามาคืนได้แล้วพูดต่อ

“เอาเงินมากองตรงหน้าฉันเดี๋ยวนี้”

เด็กหนุ่มเหลียวไปมองข้างหลังอีกครั้ง พวกที่ยืนเฝ้าประตูต่างยกมิดขึ้นพร้อมกับยิ้มกริม ตอนที่ได้ยินเสียงเปิดลิ้นชักดังครี๊ดแล้วหันหน้ากลับมาอีกครั้ง ก็เห็นมิดลิ้นที่คุ้นเคยมาก ๆ อยู่ในมือของหัวหน้าทีมงาน แม้มีดเล่มนั้นจะมีขนาดเล็กกว่าของพวกที่ยืนคุมอยู่ข้างหลัง แต่ก็ดูเป็นอันตรายอย่างน่าประหลาด การกระทำที่ใช้นิ้วมือลูบไปตามใบมีดสะกดสายตาของเด็กหนุ่ม

“เอาเงินของฉันคืนมา”

เสียงทุ้มต่ำและราบเรียบอันเป็นเอกลักษณ์ของหัวหน้าทีมงานเปล่งออกมา เขาคาดหวังว่าจะได้เห็นปฏิกิริยาบางอย่างจากเด็กหนุ่ม เด็กแบบหมอนี่เป็นพวกยอมหักไม่ยอมงอ โดยเฉพาะตอนยังหนุ่มยังแน่นที่มักยึดติดกับอีโก้อันสูงส่ง เมื่อเจอความอยุติธรรมเข้ากับตัวก็มักจะออกตัวอย่างลำพอง

เด็กพวกนี้จึงใช้เวลานานมากกว่าจะตระหนักได้ว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่อับจนหนทาง แต่ในทางกลับกัน ถ้าได้อ่านข้อสักครั้งก็จะเชื่อได้ง่าย คนเรายังอายุมากขึ้นจะยิ่งอ่อนเล่ห์เหลี่ยมไว้ในรอยหยักเล็ก ๆ ของสมอง ดังนั้นคนประเภทที่หัวหน้าทีมงานเกลียดที่สุดจึงเป็นพวกที่

อ่านความคิดภายในใจไม่ออก

อันที่จริงเด็กหนุ่มตรงหน้าถือว่าอดทนได้ดีมากเมื่อเทียบกับอายุของเจ้าตัว ดั่งนั้นหัวหน้าคุณงานจึงอยากเห็นอีกฝ่ายนอตหลุดแล้วแสดงความบ่าบั่นแบบเด็กอมมือออกมา การจะทำให้อีกฝ่ายแสดงท่าทีแบบนั้นออกมาไม่ใช่เรื่องยาก แค่นี้เห็นว่าสถานการณ์มันซีเรียสมากแค่ไหนก็พอ

“แกจะออกไปจากที่นี่ไม่ได้จนกว่าจะหาเงินมาคืนฉัน ไม่ว่าจะหนึ่งปีหรือสิบปี แกก็หนีไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น จนกว่าจะทำงานเป็นวัวเป็นควายรับใช้ฉันแล้วใช้หนี้คืนให้หมด วิธีเดียวที่จะหลุดพ้นได้คือยอมตายท่าชะ แล้วฉันจะส่งศพแกกลับไปให้ครอบครัวของแก”

เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบอะไรกลับมา หัวหน้าคุณงานนั่งอย่างผ่อนคลายก่อนจะเงยหน้ามองอีกฝ่าย

“คำจ้างไม่เลวเลยนะ”

“แล้วคุณให้ผมได้เท่าไรล่ะครับ”

ดูหมอนี่พูดเข้าลี หัวหน้าคุณงานนี่ว่ามันจะปฏิเสธอีกสักสองสามครั้งหรือไม่ก็คงเหวี่ยงหมัดออกมาก่อนเลยก็ได้ แต่เด็กนี่กลับตอบด้วยเสียงที่สุขุมเกินคาด

“ขึ้นอยู่กับว่าแกต้องการเงินเท่าไร ถ้าต้องการเงินจริงๆ ก็ทำงานให้มันคุ้มค่าตัวหน่อย แต่ว่ามันไม่ใช่งานที่ใครก็ทำได้ง่ายๆ หรอกนะ ของแบบนี้ต้องมีคุณสมบัติกันด้วย”

“คุณสมบัติอะไร”

“แค่นี้ก็อยู่ในหัวใจของแก จิตสำนึก ความเห็นอกเห็นใจ ความรู้สึกผิดอะไรทำนองนั้นะ”

“...”

“แกคิดว่าตัวเองมีคุณสมบัติพวกนี้ไหม”

เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบ อย่างน้อยก็ไม่ได้นิ่งเฉยไปเพราะปฏิเสธหรือว่ากลัว หัวหน้าคุณงานพอจะจับความรู้สึกของเด็กนี้ได้แล้วว่าเป็นคนประเภทเดียวกับเขา แต่ทำไมถึงล้งล่ละ คำตอบอาจจะอยู่ที่เหตุผลที่หมอนี่พยายามหาเงินในไชด์ก่อสร้าง

“หรือว่ามีคุณสมบัติอย่างอื่นครบแล้ว แต่กำลังสร้างจิตสำนึกที่ขาดไป
 อยู่ไหนหรือ”

หัวหน้าคุมงานหัวเราะเยาะ เขารู้สึกเหมือนจะมองทะลุตัวตนของ
 เด็กนี่ออกแล้ว เป็นคนประเภทที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงบางอย่างในตัวเอง
 คงคิดจะมาทำงานที่ไม่คุ้นเคยในสถานที่แปลกถิ่นเพื่อเกิดใหม่ วยแบบนั้น
 ก็มักจะเป็นเสียอย่างนี้แหละ แต่เขาควรบอกให้เด็กนี้รู้ด้วยว่ามันไม่มีอะไร
 เปลี่ยนแปลง สันดานคนเรามันแก้ไม่หายหรอก

ถ้าไม่ชอบแบบนั้น เขาก็คงให้เด็กนี้ได้แค่อย่างเดียว ปลายนิ้วของ
 หัวหน้าคุมงานขยับ ฟีบ มีดสั้นลอยหวิวจนเกิดเสียงลม หลายคนที่ยืนอยู่
 หน้าประตูสะดุ้งโหยงกับการกระทำที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน แต่มีดสั้นเล่มนั้น
 แล่ลอยผ่านอากาศไปปักตรงวงกบประตูโดยไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ

“ในฐานะคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน ฉันจะแนะนำอะไรให้ลูกอย่างเอาใหม่
 ต่อให้เกิดขึ้นรณสร้างจิตสำนึกหรือความรู้สึกผิดในใจของแกขึ้นมาได้ แต่มัน
 ก็เท่านั้นละ ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปหรอก แกเป็นขยะยังงี้ก็เป็นขยะอย่างนั้น
 อยู่วันยังค่ำ ขยะที่มีอะไรน่ารำคาญเกาะติดอยู่ในอกยังงี้ล่ะ”

หัวหน้าคุมงานพูดอะไรไว้สาระออกมามากมายอย่างไม่สมกับเป็นเขา
 เด็กหนุ่มคนนี้เป็นคนประเภทที่ไม่ได้เจอบ่อยนัก แต่ถึงอีกฝ่ายจะปฏิเสธ เขา
 ก็ไม่ได้อาลัยอาวรณ์อะไรกับมัน เพราะมันจะเป็นขยะอีกชิ้นหนึ่งที่ต้องกำจัด
 เท่านั้น ในที่สุดเด็กหนุ่มก็เปิดปากพูด

“ห้าเท่า”

หัวหน้าคุมงานขมวดคิ้วราวกับจะถามว่าหมายถึงอะไร ก่อนที่เด็กหนุ่ม
 จะพูดถึงคนที่ยืนอยู่ข้างหลังตัวเอง

“ผมไว้ชีวิตพวกลูกน้องของคุณแล้ว เพราะมันช่วยจ่ายมาเท่าที่ผม
 ต้องการด้วยครับ”

หัวหน้าคุมงานตวัดยิ้มมุมปาก ใช้แล้ว แบบนี้แหละ ฉันรู้อยู่แล้วว่า
 แกจะยอมรับข้อเสนอ ขยะนะยังงี้ก็เป็นขยะอยู่ดี มีแต่จะเนาเฟะลงไป
 เรื่อยๆ เท่านั้น ทว่าไม่ว่าจะมองมุมไหน ความกล้าบ้าบิ่นของเด็กนี้ก็ยิ่งน่าสนใจ
 แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็รู้สึกขัดใจเล็กน้อย เพราะเมื่อครู่ตอนที่มีดพุ่งเฉียด

ผ่านหน้าไป เด็กหนุ่มไม่แม้แต่จะกะพริบตาเลยสักนิด หัวหน้าคุ่มงานเริ่มรู้สึก
สงสัยในตัวเด็กที่ขึ้นมาทันที จึงเอ่ยถามในสิ่งที่ตัวเองไม่เคยถามใครมาก่อน

“ทำไมแกถึงต้องการเงินล่ะ”

“เพราะค่ารักษาพยาบาลแม่นะครับ”

ก่อนที่จะมาเป็นนักแสดง ผมทำงานโดยไม่หยุดพักเลยสักวันติดต่อกันมา
หลายปีแล้ว ต้องขยับร่างกายตั้งแต่เช้ามืดถึงดึกดื่น ถึงจะสามารถนอนหลับ
ได้แบบไม่คิดอะไรเพราะความเหนื่อยล้า ผมตะบี้ตะบันทำทุกอย่างโดยไม่
เกี่ยงงานเพียงเพื่อต้องการปลดหนี้ให้หมด แต่หลังจากนั้นผมกลับต้องการ
ความเหนื่อยล้าที่กดทับร่างกายมากกว่า

ผมต้องทำแบบนั้นถึงจะนอนหลับสนิทได้ และรู้สึกโล่งใจเหมือน
ได้รับบทลงโทษอย่างสาสม ผมเคยคิดว่าคงต้องใช้ชีวิตที่เหลือไปแบบนั้น
แต่อนาคตก็เป็นสิ่งที่ไม่สามารถคาดเดาได้ เพราะหลังจากที่ได้พบกับความ
สัมพันธ์อันเลวร้ายในอดีตและแก้แค้นสำเร็จ ผมก็ผันตัวมาเป็นนักแสดง
ที่ไม่เคยคาดฝันเอาไว้เลยแม้แต่บ่อย

ชีวิตของผมในตอนนี้นี้ดีขึ้นกว่าเดิมมาก ตอนนี่ผมมีทั้งสิ่งที่อยากทำ
และมีคนที่ชอบแล้ว แถมยังได้รู้จักกับความสุขที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน แต่
ทำไมถึงยังนอนไม่หลับอยู่อีกนะ หลังจากการถ่ายทำอันยาวนานนับสิบชั่วโมง
จบลงและกลับมาถึงบ้าน ผมยังต้องใช้เวล่อีกพักใหญ่กว่าจะข่มตาหลับ
ลงได้

ทั้งที่ร่างกายอ่อนล้าและเปลือกตาก็แสนหนักอึ้ง แต่เหมือนผมยังคง
อยู่ในสภาพสะลึมสะลืออยู่อย่างนั้น ก่อนจะผล็อยหลับไปอย่างยากลำบาก
ผมฝันอย่างที่ไม่ได้ฝันมานานแล้ว ฝันว่าตัวเองย้อนกลับไปสมัยที่ทำงาน
ทุกอย่างที่ขวางหน้า

ผมกำลังนอนของอยู่ในไสต์ก่อสร้าง ฝุ่นฟุ้งคละคลุ้งราวกับหมอกควัน
จนต้องยี่นึ่ง ๆ เพราะมองไม่เห็นข้างหน้า ของที่แบกอยู่บนไหล่หนักอึ้ง

จนขาล้นพับๆ แต่ก็อดทนต่อไปได้อย่างไม่ยากเย็น ผมย้อนกลับไปในอดีตอันมืดมนที่ไม่มีทั้งไอ้ประสาธ ไม่มีทั้งเรื่องราวที่สนุกสนาน แต่ก็ไม่ได้วิตกกังวลอะไร กลับรู้สึกสบายกว่าเสียด้วยซ้ำราวกับว่านี่คือที่ที่ผมควรอยู่ แต่ตอนนี้ผมอยู่ที่ไหนกันนะ ระหว่างที่กำลังสับสนงุนงงอยู่นั้น พื้นดินใต้เท้าก็เริ่มพังทลายลง ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกรีดร้องออกมาเบาๆ และในตอนนั้นผมก็สะดุ้งตื่นจากฝันด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด

ผมเบิกตาโพลงพร้อมกับสูดลมหายใจเข้า แต่ยังไม่ทันจะได้ตั้งสติ ก็มีบางอย่างปรากฏสู่สายตาก่อน เป็นใครบางคนที่กำลังก้มมองผมท่ามกลางความมืด “เฮือก!” ผมชนลูกชู้กับเงาตะคุ่มนั้นก่อนจะติดตัวขึ้นมาทันที สมอที่ยังไม่ตื่นจากความงัวเงียเข้าใจว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นผู้บุกรุกใครกันนะ...

“เอ๋?”

ผมเตรียมจะกระโดดตัวไปข้างหลัง แต่ก็ต้องชะงัก สายตาที่เริ่มปรับให้ชินกับความมืดค่อยๆ มองเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายได้ชัดเจนขึ้น ไม่ใช่แค่ใบหน้าที่คุณเคยดี แต่ผมคุ้นเคยกับสถานการณ์แบบนี้มาแล้ว ผมสลับออกมาด้วยความรู้สึกโล่งอก

“แม่งเอ๊ย!”

อีกฝ่ายเอียงศีรษะเล็กน้อยเหมือนจะถามว่าตื่นแล้วหรือ ถึงตอนนี้รอบข้างจะยังมีตอยู่ แต่ผมก็คาดเดาสีหน้าของไอ้ประสาธได้ไม่ยาก

“ผมบอกแล้วไซ้ใหม่ว่าอย่ามองแบบนี้ล่ะ”

ผมเสยผมขึ้นด้วยความหงุดหงิด นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมลืมตาตื่นขึ้นมาเพราะรู้สึกแปลกๆ ตอนหลับ แล้วก็เห็นไอ้ประสาธที่กำลังก้มมองอยู่ ตอนแรกผมตกใจเหมือนกับหัวใจจะหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม พอผ่านมาสวมครั่งก็คิดว่าควรจะเริ่มชินได้แล้ว แต่อาการชนลูกชู้ยังเกาะอยู่แถวท้ายทอยเหมือนเดิม

“ฉันบอกแล้วไซ้ใหม่ว่าอย่านอนที่นี่ล่ะ”

หมอนั้นเลียนแบบคำพูดของผม ผมลุกขึ้นจากโซฟาพลาเสยผมขึ้นไปด้วย

“ผมเปลือยกลับไประหว่างอ่านบทเฉยๆ”

บนโต๊ะมีบทละครที่กำลังอ่านอยู่จริง ๆ ผมอ่านมันมาหลายรอบแล้ว แต่เพราะนอนไม่หลับเลยเอามาอ่านซ้ำอีกรอบ

“คุณกลับมาตอนไหนเนี่ย ไม่ได้ถึงเกาหลีพรุ่งนี้หรือ”

ตอนนั้นผมเหลือบไปมองนาฬิกาถึงได้รู้ว่าเป็นเวลาตีสองกว่า ๆ พอเห็นว่าเลยเที่ยงคืนมาแล้วก็เลยคิดว่าเขาน่าจะกลับมาถึงช่วงบ่ายของวันนี้ หลังจากที่เดินทางไปทำธุระที่อเมริกาเมื่อสัปดาห์ก่อนเสียอีก

“นี่เป็นคำทักทายต้อนรับกันหรือไง”

“เปลี่ยนวันบินมาหรือ”

“คำทักทายต้อนรับละ”

ทำไมหมอนี้ถึงได้หมกมุ่นกับเรื่องไร้สาระแบบนี้อยู่เรื่อยเลย ผมพูดด้วยใบหน้าที่ว่าคาญเต็มแก่

“เวลคัมแล้วกัน”

“ลองสะกดคำนั้นมาซิ”

“!”

“ไม่รู้หรือ”

“...รู้อี... มันเริ่มด้วยตัวดับเบิลยูใช่ไหมล่ะ”

คราวนี้ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับมาเลย หรือว่าเป็นตัวเอกันนะ

“มันฟังดูไร้เยื่อใยไปหน่อย”

“เยื่อใยอะไร”

“ก็เยื่อใยที่บอกว่าอยากต้อนรับฉันไง”

“ถ้าผมสะกดถูกหมดแล้วมันจะมีเยื่อใยเพิ่มขึ้นมาด้วยหรือไง”

“ก็มีเยื่อใยพอจะให้นายเค้นหัวคิดออกมาแล้วกัน”

พูดอะไรไม่เข้าท่า... มันฟังดูเข้าท่าไหมนะ ผมปล้นชะงักไปชั่ววินาที ก่อนจะได้สติในทันที แต่เปลอสติหลุดไปนิดเดียวก็ตกหลุมพรางตรรกะแปลก ๆ ของไอ้ประสาธอีกแล้ว

“เยื่อใยแบบนี้มันมีประโยชน์อะไรละ แต่คุณกลับมาอย่างปลอดภัยแล้วได้เจอหน้ากันก็พอแล้ว”

ผมบ่นพึมพำก่อนจะลุกขึ้นยืนเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้ มันอาจจะไม่ได้ดูมีเยื่อใยแบบที่เขาพูด แต่ผมมีของฝากที่ซื้อมาให้เขาอยู่แล้ว ผมเดินไปหยิบถุงที่วางไว้ในที่เย็นๆ เพราะตั้งใจว่าจะกินด้วยกันเช้าวันรุ่งขึ้น พอกลับมาที่ห้องนั่งเล่นแล้วเปิดสวิตช์ไฟก็เห็นหมอนนั้นกำลังจับผ้าห่มที่ผมใช้คลุมตัวเมื่อกี้ ตอนแรกคิดว่าเขาตั้งใจจะพับผ้าห่ม แต่เขากลับโยนผ้าห่มทิ้งไปที่มุมหนึ่งอย่างไม่ใยดีทันทีที่เห็นผมเดินกลับมา

“ขนมปังเหรอ”

หมอนนั้นเอ่ยถาม ดูเหมือนเขาจะสังเกตเห็นชื่อร้านขนมปังที่เขียนอยู่ข้างถุง ผมพยักหน้ารับก่อนจะพูดโดยพยายามซ่อนความรู้สึกเคอะเขินเอาไว้

“ได้ยีนว่ามันอร่อยนะ”

ตามปกติเขาน่าจะถามต่อว่าขนมปังอะไร แต่เขากลับเดินเงียบๆ เข้ามามองถุงอย่างละเอียดแทน

“เมืองซอนจู?”

“เมื่อวานผมไปถ่ายทำที่นั่นมา”

“ทำทางนายจะว่างแะะ ถึงได้มีเวลาไปซื้อขนมปังด้วย”

เวลารอถ่ายทำนั้นยาวนานอีกตามเคย แต่เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกกองถ่าย เลยไม่มีโอกาสไปซื้อขนมปังทั้งที่ว่างอยู่ด้วยซ้ำ ถึงอย่างนั้นผมก็ตั้งใจวิ่งไปซื้อมาทันทีหลังจากการถ่ายทำสิ้นสุดลง เพราะเห็นทุกคนพูดกันว่ามันอร่อย แต่พอได้ยีนไอ้ประสาทพูดแบบนี้ก็ชักไม่อยากจะบอกความจริงออกไปตรงๆแล้ว ทำไมเขาถึงพูดจาเฮงซวยเหมือนเจ้านายที่คอยจับผิดลูกน้องว่าทำงานได้ดีแค่ไหนเลยละ อ่า แต่เขาก็เป็นเจ้านายจริงๆ นั่นแหละ

“มีคนที่ซื้อมาให้ล่ะ”

“มันเป็นใคร”

เขาถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แต่สายตากลับฉายแววบ้าคลั่งเหมือนกับคนประสาท พอผมตอบไม่ได้ หมอนนั้นก็ยิ้มจนเห็นเป็นร่องลึกยิ้ม

“ฉันถามว่าไอ้เวรตัวไหนมันซื้อมาให้ นาย”

“...ไอ้เวรอย่างผมนี่แหละ”

หมอนั่นพูดเบาๆ ว่า “จั้นเทร่อ” ก่อนจะหยิบขนมปังชิ้นมากัดคำหนึ่ง แล้วโยนมันทิ้งไปทันที

“ไม่เห็นอร่อยตรงไหนเลย”

ผมน่าจะบอกไปว่ามีคนที่ตกหลุมรักผมขึ้นมาให้ชะงัดดีกว่า ถึงจะไม่มีใครในโลกที่จะตกหลุมรักผมอีกแล้วนอกจากไอ้ประสาทก็เถอะ ผมหยิบขนมปังชิ้นใหม่แล้วกัดไปคำหนึ่ง มันก็รสชาติเหมือนขนมปังธรรมดาๆ แค่ว่าหวานแล้วก็หวานกว่านั้นหน่อย...หวานจริง ๆ ฮะ

“นายมีตารางตอนบ่ายหรือเปล่า”

“ไม่มี”

เขาซังกก็กระหว่างที่กำลังปลดกระดุมแขนเสื้อ

“ตอนบ่ายน่าจะมีคลาสเรียนแปลงเสียงนี่”

ผมหยุดกินขนมปังรสชาติหวานอีกครั้ง ตารางนี้เพิ่งกำหนดขึ้นอย่างปุบปับเมื่อเช้าเองนะ

“ขอเลื่อนไปเป็นวันพรุ่งนี้แล้ว”

“ทำไม”

“เพราะผมนี่ว่าคุณจะกลับมาตอนบ่าย”

เขาขยับมือที่หยุดค้างไว้เพื่อคลายเนกไทออก ตามด้วยเริ่มปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตดอกหนึ่งเม็ด พอมือของเขาไม่ได้ขยับต่อ ผมถึงได้เหลือบตาขึ้นในตอนนั้น

“ทำไมคุณถึงกลับมาเร็วล่ะ”

“ฉันตั้งใจจะกลับมาเจอนาย”

ความว่างงุนที่ค้างอยู่เล็กน้อยหายเป็นปลิดทิ้ง ตอนนั้นผมถึงได้รู้เหตุผลที่หมอนั่นหมกมุ่นอยู่กับคำต้อนรับ แล้วก็เหตุผลที่กัดขนมปังไปคำหนึ่งแล้วโยนทิ้ง ผมนึกถึงคำพูดของพนักงานที่ไปกับเขาก่อนจะบินไปอเมริกา

“ฉันร่วงแหลกแล้ว รู้สึกเหมือนเขาตัดตารางงานทั้งเดือนลงในหนึ่งสัปดาห์เลย ท่านผอ.ยุหนี่เป็นปีศาจจริงๆ”

แล้วนี่ยังกลับมาเร็วกว่านั้นอีกเหรอเนี่ย ผมถามออกไปสั้นๆ
“งั้นเหรอ”

เขายกยิ้มมุมปากอีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นรอยยิ้มจริง ๆ

“อืม”

นำแปลกที่พอสบตากันแล้วกลับพูดอะไรไม่ออก ทั้งที่เราไม่ได้เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก แต่ก็มึนบางครั้งที่ผมเป็นแบบนี้ ทั้งรู้สึกประหม่าพร้อมกันหยุดหายใจไปดื้อๆ แล้วก็ไม่ว่าจะสายตาจากเขาได้เลย กระทั่งเขาหมุนตัวไปก่อน ผมถึงได้สูดอากาศเข้าไปในตอนนั้น ผมเดินตามเข้าไปในครัวแล้วเห็นหมอนั้นเปิดตู้เย็นค้นหอะไรอยู่พักหนึ่ง ไม่นานก็หยิบขวดตูดิบออกมาสองสามอย่างแล้วพับแขนเสื้อขึ้นเหมือนตั้งใจจะทำอาหาร

“คุณจะทำกับข้าวเหรอ”

“นั่งลงซะ ฉันจะทำของที่อร่อยกว่าขนมปังที่นายซื้อมาเป็นร้อยเท่าเลย”

ทำบุบปับตอนตีสองเนี่ยนะ? ถ้าเพิ่งกลับมาจากสนามบินก็น่าจะเหนื่อยสิ แต่ท่าทางของเขาตอนลงมือทำอาหารนั้นก็กลับดูกระฉับกระเฉงมีชีวิตชีวามากกว่า

“งานที่ไปจัดการมาราบรินดีไหม”

“แล้วนายคิดว่าฉันไปทำอะไรมาล่ะ”

ถ้าจะย้อนถามกลับแบบเฮงซวยขนาดนี้ก็ไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว ผมรู้คร่าว ๆ แค่ว่าเขาลงทุนอะไรสักอย่างที่เกี่ยวกับหนัง แต่ไม่ได้คิดจะสนใจรายละเอียดนักหรอก

“ใครสนกันเล่า แค่ถามเพราะอยากรู้ว่ามันสำเร็จหรือเปล่าต่างหาก”

“สำเร็จสิ แถมได้ข่าวที่น่าสนใจเป็นโบนัสสมาด้วย”

“ข่าวอะไรล่ะ”

“ข่าวของภรรยาที่ฆ่าสามีตาย แต่ศาลตัดสินให้พ้นผิด”

เป็นการไปทำงานที่คุ้มค่าจริง ๆ แะะ

“ทำไมถึงพ้นผิดล่ะ ไม่มีหลักฐานเหรอ”

“รูปคดีมีนคolum creionนะ เห็นว่าภรรยาห้ามสามีกินยาที่ปกติกินเป็นประจำเพราะโรคประจำตัว ลูกของอดีตภรรยาที่หย่าร้างไปแล้วเลยมองว่า

นี่เป็นการฆาตกรรม แต่ฝ่ายภรรยายื่นกรานว่าเธอใช้วิธีธรรมชาติบำบัด แทนยา อันที่จริงภรรยาทุ่มเทกายใจทั้งหมดกับวิธีธรรมชาติบำบัดและการ ออกกำลังกายเพื่อรักษาโรคของสามีให้หายอยู่แล้วนะ ศาลเลยตัดสินให้ ภรรยาเป็นฝ่ายชนะคดีไป”

“ถ้าฉันไม่ใช่การฆาตกรรมสินะ”

“ลูกของอดีตภรรยาที่ยืนยันว่าเป็นการฆาตกรรม หลักฐานก็คือ จดหมายที่ภรรยาเขียนถึงสามี”

เขาเล่าเนื้อหาในจดหมายให้ผมฟัง

“ฉันอยากดื่มทองคำที่คุณมอบให้ทุกวัน เพราะฉะนั้นถ้าคุณรักฉัน ถ้าคุณไม่อยากทำให้ฉันต้องเจ็บปวดก็อย่ากินยาเลย”

“ไม่ได้เป็นการบังคับไม่ทำกินยาสักหน่อย คำพูดแค่นั้นมันไม่ใช่การ ฆาตกรรมไม่ใช่เธอ”

“สมมติฉันบอกว่าถ้านายรักฉันก็อย่าไปโรงพยาบาล แล้วนายจะทำ ยังไง และถ้าฉันยื่นกรานด้วยว่าสามารถรักษานายให้หายขาดได้ด้วยธรรมชาติ บำบัดล่ะ”

ผมก็...คงไม่ไปสิ

“ก็นะ การใช้ความรักบังหน้าเป็นเรื่องแยก็จริง แต่มันก็ไม่ใช่การข่มขู่นี้ เป็นความผิดของเจ้าตัวเองต่างหากที่ไม่กินยา”

“ใช่แล้ว ความรักสามารถสะท้อนออกมาในรูปแบบของการบังคับ และการข่มขู่ได้ แต่มันไม่ได้เป็นการฆาตกรรมโดยตรง ศาลเองก็พิพากษา แบบนั้น”

“แล้วอะไรที่ทำให้คุณสนใจเรื่องนี้ล่ะ”

“จดหมาย ภรรยาพยายามทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้ใช้จดหมายเป็นพยาน หลักฐานได้โดยเด็ดขาด พูดให้ชัดคือพยายามไม่ให้มันออกสู่สายตาชาวโลก จะถูกต้องกว่า”

“ทำไมล่ะ เนื้อหามันก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษไม่ใช่เธอ”

“ดูเหมือนว่าเนื้อหามันจะมีความพิเศษนะสิ”

ผมคิดในใจว่าเพราะสะกดคำผิดหรือยังงั้นนะ แต่ก็พอมีเซนส์ว่าทำไม

หมอนั่นถึงสนใจคดีนี้ ไม่ใช่เพราะรูปคดี แต่เขาอาจจะสนใจบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีนี้ก็ได้

“นี่เป็นเรื่องของใครกันเธอ”

“คนที่นายเองก็รู้จักละ”

ใครกันล่ะ แต่หมอนั่นกลับทำแต่อาหารต่อไปโดยไม่ยอมบอกว่าเป็นใคร
“ใครเธอ”

“ฉันควรเล่าให้ฟังต่อดีไหมนะ”

อะไรกันเล่า ตัวเองเป็นคนเปิดประเด็นให้คนอื่นเขาสงสัยก่อนแท้ ๆ

“รอบตัวฉันไม่มีภรรยาคนไหนที่ตั้งใจจะฆ่าสามีของตัวเองเลย”

“ไหนลองเล่าเรื่องคุณมาบ้างสิ”

เขาหยุดพูดไปและมือที่ขยับอยู่บนเชิงก็หยุดตามไปด้วย จากนั้นก็หันมาทางผมแล้วกอดอกมองด้วยรอยยิ้มที่เจือความขุ่นข้องใจบนริมฝีปาก

“ทำไมนายถึงนอนบนโซฟาล่ะ”

“ผมบอกแล้วไงว่าเปลอหลับไประหว่างอ่านบท”

“นายคิดจะนอนที่โซฟาตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่เธอ ก็เล่นเอาผ้าห่มคลุมตัวเองแบบนั้น”

ผมชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะขมวดคิ้วเบา ๆ

“แค่ห่มเพราะมันหนาวเฉย ๆ หรือก แล้วอาจจะเปลอหลับไปบนโซฟา
ก็ได้ มันเป็นเรื่องใหญ่ตรงไหนเธอ”

“ดูเหมือนว่านายจะยังไม่เข้าใจดีสินะ”

“อะไร”

“นายหนีจากฉันไปไม่ได้หรอก ต่อให้นายตายฉันก็จะเกาะติดอยู่กับศพ
ของนายนี่แหละ”

ชั่วขณะนั้นผมรู้สึกเหมือนตัวเองถูกเขาอ่านกันบึ้งของส่วนลึกที่สุด
ในใจออก แม้แต่หลังจากที่ตัดสินใจว่าจะมุ่งมั่นใช้ชีวิตต่อไป แต่มันก็ยังมี
หลุมดำอยู่อย่างนั้น ที่นั่นมีปีศาจตัวหนึ่งกำลังขดตัวอยู่ มันสามารถปีนขึ้นไป
บนตึกแล้วกระโดดลงมาได้ทุกเมื่ออย่างไม่สะทกสะท้านอะไร ผมพยายาม
สร้างทำเป็นไม่รับรู้ถึงตัวตนนั้น แล้วครั้งนี้ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอีกเช่นเคย

“พูดเล่นแบบนี้ไม่เห็นจะขำตรงไหนเลย”

“นายเคยเห็นฉันพูดเล่นด้วยหรือ”

ไม่เคยเห็นหรือ ผมขมวดคิ้วพลงตบกลับไป

“คนเราจะใช้ชีวิตเกาะติดอยู่กับศพเน่าเหม็นได้ยังไงกันเล่า มันฟังดูเข้าท่าไหมเนี่ย”

“ทำได้เพราะเป็นนายไง ถ้าเป็นนาย ต่อให้ศพจะเน่าเหม็นยังไง ฉันก็ไม่สนหรืออก แต่ถ้าเน่าเปื่อยแล้วนายจะหายไป ฉันเลยต้องเตรียมการเอาไว้ ไม่ว่าจะทำให้ฉันเป็นมัมมี่เก็บไว้ หรือตัดชิ้นส่วนที่ฉันชอบแล้วเอามาประดับห้องก็ดี โดยเฉพาะลูกตาของนายที่ฉันอยากจะได้จกออกมาแล้วนำไปในมือพกไปไหนมาไหนตลอดเวลา หรือว่าจะเอาห้อยคอติดตัวไปด้วยดีล่ะ”

“...เอาไปห้อยที่หู แล้วหมกตัวอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวชไปเถอะ”

“ต่อไปนายต้องนอนบนเตียงโดยไม่มีข้อแม้ ไม่อย่างนั้นฉันจะถือว่าการที่นายนอนบนโซฟาตอนที่ฉันไม่อยู่ เป็นเพราะนายไม่คิดว่าที่นี่เป็นบ้านของนาย เพราะงั้นก็ทำตัวให้สบายมาก ๆ เข้าล่ะ”

เขายิ้มกว้างอีกครั้งพร้อมกับคำพูดที่อ่อนโยนมากเช่นเดียวกัน
ไอ้ประสาธณี

“ผมจะเผาศพตัวเอง อย่ามาเกาะติดอยู่กับศพของผมตามใจชอบสิ”

“ขอดูการกระทำของนายก่อนแล้วกัน”

“หา?”

“ถ้านายใช้ชีวิตโดยจำใส่สมองไว้ว่านายไม่มีวันหลุดพ้นไปจากฉันได้ ฉันอาจจะยอมปล่อยนายไปหลังจากที่นายตายแล้วก็ได้นะ”

บ๊อบคอคแตกสั่นดี ทำไมผมต้องลากสังขารของตัวเองที่ยังไม่ตายมาคุยเรื่องอะไรแบบนี้ด้วยล่ะเนี่ย

“ไอ้हांที่เม่ง ถ้าฉันให้ผมใส่กุญแจมือเดินไปไหนมาไหนเลยไหมล่ะ”

คราวนี้เขายิ้มจริง ๆ แค้มโดยไม่ได้พูดอะไร หมอนั้นท่าทางจะชอบของจริงสินะ

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่เคยคิดเรื่องนั้นหรืออกนะ แต่ฉันทำให้ข้อมือของนายเป็นแผลไม่ได้เนี่ยสิ”

“ขอบคุณอย่างสุดซึ้งเลย”

“ถ้ารู้แล้วก็ทำตัวให้มันถูกต้องด้วย”

พูดจบเขาก็ลงมือหันผักอีกครั้ง ผมถามเขาระหว่างฟังเสียงหันที่ซ้ำของดังต๊อก ๆ ๆ

“ในหัวคุณนี่เคยคิดอะไรบ้างนอกจากจะใส่กุญแจมือผมเนี่ย”

“ก็พวกเรื่องทั่วไป”

“แล้วเรื่องทั่วไปที่ว่ามันคืออะไร”

“พวกความต้องการทั่วไปที่รู้สึกกับคนที่ชอบไง นายเองก็คิดเหมือนกันไม่ใช่หรือไง”

ไม่เคยคิดแบบนี้มันสักหน่อย ผมผงะแล้วชะงักค้างไปก่อนจะสบตา กับเขา นึกว่าจะได้ยินเสียงบ่นว่า ‘นายไม่ชอบฉันขนาดนั้นเลยหรือ’ เสียอีก แต่เขาแค่เดินไปหยิบไข่สองสามฟองออกมาจากตู้เย็นด้วยใบหน้าที่ไม่ได้สนใจอะไร ผมรู้สึกแปลก ๆ ตอนที่เห็นเขาตีไข่ในถ้วยใบใหญ่

ดูเหมือนว่าเขาจะรู้อยู่แล้วว่าผมตอบไม่ได้ แต่ก็ทำเหมือนไม่เป็นไร และเข้าใจดี หมอนี่ก็ช่างแปลกคน ทั้งที่เป็นคนบอกเองว่าจะเกาะติดกับศพ จนทำให้คนอื่นเขาขุ่นลุก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยอมรับสภาพของผมได้อย่างง่ายตายจนน่าประหลาดใจจริง ๆ

คำนี้กลายเป็นหนึ่งในคำที่นิยามความเป็นตัวเขาไปแล้ว เพราะเขาบริจาคทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่ได้รับสืบทอดมาจากตระกูลฝั่งพ่อได้อย่างง่ายตาย จนน่าประหลาดใจ เหตุผลนั้นก็ไม่มีอะไรซับซ้อน เขาบอกว่าทำแบบนี้ลงไป เพราะต่อให้ไม่มีเงินพวกนั้นสักแดงก็ยังร่ำรวยอยู่ดี

เงินจำนวนนั้นได้รับการจัดการโดยมูลนิธิในนามของแม่เขา เรื่องนี้เป็นกระแสฮือฮืออยู่พักใหญ่ แต่ก็เงียบลงไปในที่สุด ตอนนั้นคนเดียวที่รู้สึกเสียใจก็คือผม เขาน่าจะบริจาคทรัพย์สินทั้งหมดแล้วกลายเป็นขอทานไปให้รู้แล้วรูด ผมจะได้หาเลี้ยงเขาแล้วเป็นฝ่ายอวดเบ่งใส่เขาได้ด้วย

แต่ความเป็นจริงก็คือเขาที่เพิ่งกลับมาจากอเมริกากำลังทำอาหาร ให้ผมกินอยู่ เขากำลังผัดผักในกระทะ หน้าตามันคล้ายกับข้าวผัดที่เขาเคยทำให้ก่อนหน้านี้ กลิ่นเฉพาะของซอสกับน้ำมันคละคลุ้งกันจนฉุนฉมุก แต่

พอได้กลิ่นแล้วก็รู้สึกหิวขึ้นมา จะว่าไปแล้วผมผล็อยหลับไปดื้อ ๆ ทั้งที่ยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลยนี่นา หมอนั่นคงไม่ได้รู้ว่าผมยังไม่ได้อินข้าวเย็น ก็เลยทำอาหารให้หรรอกใช้ไหม

“อีกสิบนาทีก็เสร็จแล้ว”

ผมรู้สึกแยที่หนึ่งรอให้เขาเตรียมอาหารให้อย่างเดียวเลยตั้งใจว่าจะลุกไปทำอะไรสักอย่าง แต่ก็นั่งลงตามเดิม เพราะแผ่นหลังของหมอนั่นที่กำลังทำอาหารดูตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก เขาไม่ได้หัวเราะหรือฮัมฮัมเพลงไปด้วย แต่การเคลื่อนไหวของเขามันให้ความรู้สึกแบบนั้น

“ได้กลิ่นอร่อยลอยมาเลย”

“เพราะมันอร่อยไง”

หมอนั่นมันนอกมันใจกับทุกเรื่องขนาดนี้ได้ยังไงกันนะ ก่อนหน้านั้นผมเคยคุยกับผู้จัดการและฮันซูเรื่องประเด็นนี้ด้วย ว่าทำไม ผอ.ยุนถึงทำงานเก่งและไม่เคยล้มเหลวทั้งที่อายุยังน้อย แกมยังประสบความสำเร็จในทุกเรื่องราวกับมันเป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้วอีกต่างหาก

“ความสามารถก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สภาพแวดล้อมในครอบครัวก็มีส่วนด้วยนะ เขาเติบโตมาโดยไม่เคยขาดตกบกพร่องตั้งแต่เด็ก เพราะนั่นเลยเป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่มีความมั่นใจนะ”

ไม่ใช่ว่าไอ้ประสาทเติบโตมาอย่างไม่ขาดตกบกพร่องหรือ เพราะการไม่มีพ่อน่าจะสร้างช่องว่างที่ไม่อาจเติมเต็มได้ด้วยเงินได้อย่างแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นเขายังรับรู้ถึงสถานการณ์ทั้งหมดภายในบ้านตั้งแต่เด็ก เลยอาจจะมีอาการกลัวมากกว่าเด็กวัยเดียวกันก็ได้ แต่ผมไม่สามารถบอกสถานการณ์ภายในบ้านของไอ้ประสาทได้เลยแถมกลับไปสั้น ๆ

“ไม่ใช่ทุกคนที่มีเงินเยอะแล้วจะเติบโตมาเหมือนกันหรอกนะครับ”

“พี่แหมินเขาพูดถูกนะครับ เวลาที่ผมขอให้ทำอะไรแม่อีกก็ทำให้หมดเลย แล้วก็เลี้ยงดูอย่างตามใจมากเลยครับ ยิ่งไปกว่านั้นยังได้รับคำชมเยอะมากด้วยครับว่าฝีมือการแสดงเอาเรื่องเลย ถึงอย่างนั้นผมกลับเป็นโรคกลัวกล้องละครับ กลับกัน ท่านผอ.ยุนดูจะไม่กลัวอะไรเลย ทำไมเขาถึงได้ต่างกับผมน่ะครับ”

นายถามผิดไม่ใช่เธอ ไม่มีอะไรคล้ายกันตั้งแต่แรกแล้ว แล้วฉันชุกก็พบคำตอบด้วยตัวเองโดยไม่สนว่าสีหน้าของผมนับกับผู้จัดการจะนั่งอึ้งไปอย่างไร

“อ่า ไม่ใช่ว่าท่าน ผอ. ยูนเองก็มีสิ่งที่กลัวด้วยหรือหะครับ หรือว่ามีด้านไหนที่ทำได้ห่วยมาก เขาน่าจะต้องมีแน่ๆ เลย อย่างเป็นพวกร้องเพลงเสียงหลง เต็มไม่ได้ หรือทำอาหารไม่เป็น อะไรประมาณนี้ใช้ไหมล่ะครับ หืม?”

การทำอาหารนี่ผ่านก่อนเลย และดูจากเสียงที่ตีแล้วก็ไม่น่าจะถึงกับร้องเสียงหลงหรือหอก แล้วจุดอ่อนของหมอนั่นคืออะไรกันแน่นะ

“นายคิดเรื่องอะไรอยู่”

“ผมสงสัยว่าคุณกลัวอะไรบ้างนะ”

ผมตอบเขาที่โพล่งถามขึ้นมาอย่างเหม่อๆ ผมคาดการณ์ว่าน่าจะถูกเยาะเย้ยทันทีที่หลุดปากออกไป แล้วก็ถูกต้องจริงๆ เมื่อมูมปากของเขายกขึ้น “ไม่มีหรือ แต่ฉันไม่ชอบนิทานเด็กนะ”

อ่า ให้ตายเถอะ ผมอยากจะทำตัวเองในอดีตที่เล่าเรื่องพี่น้องของหวานออกไป แล้วผมก็เยาะเย้ยเขากลับเหมือนกัน

“แต่ก็อย่างว่าแหละ คุณเรียนที่มหาวิทยาลัยแล้วจบมาทำงานที่บริษัทตามปกติ คงจะไม่ว่างไปพบเจอสถานการณ์ที่น่ากลัวอยู่แล้ว”

“สถานการณ์ที่น่ากลัวคืออะไร”

ผมพยายามมองข้ามเลือดสีแดงฉานเมื่อห้าปีก่อน แล้วนึกย้อนถึงความทรงจำที่เคยตรากตรำอย่างอื่นแทน

“ก็แค่ทำงานจนได้บาดเจ็บเต็มตัว หรือกัดฟันทนไม่ให้ล้มลงไปไนไซต์ก่อสร้างที่เป็นหลุมคลุกฝุ่นบ้าง ตีมน้ำให้ท้องอืดเพราะไม่มีเงินจะซื้อรามยอนกินสักถ้วยบ้าง แล้วก็ตระหนักได้ว่าช่วงเวลาเหล่านี้จะยืดยาวต่อไปถึงวันพรุ่งนี้ ถึงเดือนหน้า แล้วก็ปีหน้าบ้าง”

ผมคิดว่าไม่มีอะไรที่น่ากลัวสำหรับมนุษย์มากไปกว่าการไร้ซึ่งอนาคตอีกแล้ว บางทีการยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าวอาจจะเป็นการไถ่บาปของผมนี่ก็ได้ ผมยอมทิ้งอนาคตของตัวเองแลกกับความเหน็ดเหนื่อยทางกาย แต่คนอย่าง

ขุนเจ็ยคงจะไม่เข้าใจหรอก เพราะเขาน่าจะมุ่งหน้าไปสู่อนาคตที่ดีกว่าเสมอ เขาหมุ่นตัวจากซิงค์ล้างจานมาดมผมพร้อมกับรอยยิ้มพิศวงฉายอยู่บนใบหน้าของเขา ผมจึงเขม่นมองกลับไป

“ทำไม... การที่ผมบอกว่าคุณใช้ชีวิตแบบสบาย ๆ มันไปทำลายศักดิ์ศรีส่วนไหนในตัวคุณหรือไง”

“เปล่า ฉันแค่คิดว่านายน่าจะเข้ากับแม่ฉันได้ดีนะ”

ผมผงะไปก่อนจะกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อได้ยินคำพูดที่คาดไม่ถึง ได้ยินมาว่าแม่ของไอ้ประสาทเป็นคนน่ากลัวไม่ใช่หรือไง ผมยังจำคำพูดที่จริงจังของโรดเมเนเจอร์ได้อยู่เลย ว่าแต่ เข้ากับผมได้ตรงไหนกันนะ

“แม่คุณชอบบ่นไปเรื่อยเหมือนผมเธอ”

เขาหัวเราะสั้น ๆ ก่อนจะเหม่อมองความว่างเปล่าราวกับนึกทบทวนความทรงจำอยู่

“อ่า เรื่องนั้นก็คล้ายกันเหมือนกันแฮะ แล้วเธอก็สนใจเรื่องความไร้แก่นสารของมนุษย์มาก เลยชอบหนังสือเรื่องเทพตำนานซีซิฟ¹ เป็นพิเศษละ มันเป็นบทความเกี่ยวกับความไร้แก่นสารนะ”

ความไร้แก่นสารของมนุษย์มันคืออะไรกัน แล้วบทกวีหรือเทพนิยายนั่นคืออะไรละเนี่ย แต่ผมก็ไม่ได้ถามออกไปและทำเพียงมองเงิบ ๆ เพราะเป็นห่วงว่าบทสนทนานี้จะทำให้เขาคิดถึงแม่ขึ้นมา ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่เขาพูดเรื่องของแม่ต่อเบา ๆ ราวกับเป็นเรื่องของคนอื่น

“ประโยคแรกในหนังสือ² เล่มนั้นดังมากเลยละ ฮ่า ใช่ ๆ แม่

¹ *Le Mythe de Sisyphe* เป็นหนังสือปรัชญาของอัลแบร์ต กามูส (Albert Camus) ที่บอกเล่าถึงภารกิจการเข็นหินขึ้นภูเขาอย่างไม่มีวันสิ้นสุดของ ‘ซีซิฟ’ หรือ ‘ซีซิฟัส’ ในเทพปกรณัมกรีก เนื่องจากถูกเทพเจ้าลงทัณฑ์ ซึ่งในมุมมองเชิงปรัชญา ก่อให้เกิดการตั้งคำถามที่น่าสนใจถึงความทุกข์กับความสุข และคุณค่าของการต่อสู้ดิ้นรนในชีวิตของมนุษย์

² *เทพตำนานซีซิฟ* เป็นหนังสือที่เริ่มต้นด้วยการตั้งคำถามเชิงปรัชญาที่สำคัญว่า เราควรฆ่าตัวตายหรือไม่ เพราะมนุษย์นั้นปรารถนาที่จะแสวงหาความหมายของชีวิตและโลก การค้นพบความหมายดังกล่าวย่อมทำให้ชีวิตมีคุณค่าควรแก่การดำรงอยู่

ประโยคนั้นแหละ แม่ฉันน่าจะเข้ากับนายได้ดีจริงๆนะ”

ผมไม่รู้ว่ประโยคที่ว่าคืออะไร แล้วเขาก็หัวเราะออกมาอย่างอึ้งๆ ราวกับคนที่ค้นพบความจริงอันน่าประหลาดใจ

“เข้าใจแล้ว ใว้วันหลังถ้าผมได้ไปพบกับแม่ของคุณที่ปรโลก ผมจะคุยกับท่านดี ๆ ก็แล้วกัน”

“โลกหลังความตายไม่มีอยู่จริงหรอก”

เขาตัดบทประโยคล้อเล่นของผมไปอย่างไม่สนใจ จากนั้นก็มองผม พร้อมกับเอียงศีรษะไปด้านข้างเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

“อ้อ จริงสิ นายเชื่อเรื่องผีด้วยนี่ ถ้าอย่างนั้นนายก็คงกลัวหลายอย่างเลยสินะ”

“พูดบ้ออะไรของคุณนะ ทำไมผมถึงต้องเชื่อเรื่องผีด้วย”

“ไหนนายเคยบอกว่าผีมันจะมากินแต่วิญญาณของอาหารในพิธิ เช่นไหว้ไง”

“นั่นมันบรรพบุรุษ ไม่เหมือนกับการเชื่อเรื่องผีสักหน่อย”

เขาทำหน้าที่เหมือนไม่เข้าใจว่ามันต่างกันยังไง แต่เอาจริง ๆ คนที่โตในต่างประเทศก็คงจะไม่รู้อะไรสักเท่าไร

“แล้วตอนนี้ผมก็ไม่มีอะไรที่กลัวด้วย มันเป็นเรื่องของตอนเด็กเฉยๆ”

เมื่อผมขึ้นเสียงสูงด้วยความคับข้องใจ รอยยิ้มก็ผุดวาวขึ้นทั่วไปหน้าของหมอนั้น

“ตอนเด็ก ๆ นายกลัวอะไรอีก”

ผมจะไปกลัวอะไรได้...อ่า แม่เอ๊ย นี่ก็ออกอีกอย่างหนึ่งแล้ว แต่ผมรู้สึกว่ถ้าบอกไป หมอนั้นน่าจะหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง ก็เลยสายหน้าปฏิเสธรอย่างแรง

“ไม่มีหรอก”

“บอกมา แล้วฉันจะให้กินข้าว”

“...คุณตั้งใจจะทำอาหารนั้นให้ผมตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่เหรอ”

“ก็นั่นแหละ”

อะไรก็คือนั้นแหละ เขาเอาแต่มองผม แกรมยังยิ้มไม่เลิก ต่างจากผม

ที่ตกตะลึงจนดำไม่ออก

“น่าที่งั้นดิฉัน ฉันอยาการู้ทุกอย่างเกี่ยวกับนาย แม้แต่อดีตที่ไร้สาระของนายทั้งหมดเลย”

“อย่ามาพูดตลกน้า คุณแค่จะหาเรื่องมาล้อผมเท่านั้นแหละ”

แม้จะบ่นกระป๋องดกระแปด แต่ผมก็บอกสิ่งที่ตัวเองเคยกลัวในวัยเด็กไปเบาๆ

“ตอนเด็ก ๆ ผมเคยไปโรงอาบน้ำ แล้วเห็นรูปอะไรวาดอยู่บนผนัง... นั้นแหละ”

“วาดพวกนรกอะไรอย่างนั้นหรือ”

ผมตอบกลับไปว่าเปล่า ก่อนจะกลอกตาไปมองกลางอากาศ

“รูปวาดพวกลิงกำลังอาบน้ำ”

ผมนึกว่าตัวเองจะได้ยินเสียงหัวเราะ แต่กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เมื่อเหลือบตาไปมองก็เห็นเพียงสายตาอ่อนโยนที่กำลังมองผมอยู่เท่านั้น ราวกับเขารู้สึกดีที่ได้ฟังเรื่องราวในอดีตอันไร้สาระของผม

“ตอนเด็กนายกลัวหลายอย่างเลยนะ”

“ก็เพราะตอนนั้นยังเด็กไง คุณก็น่าจะกลัวหลายอย่างตอนที่เป็เด็กไม่ใช่หรือไง”

“ไม่รู้สิ”

หมอนั้นพึมพำด้วยรอยยิ้ม แต่เท่าที่ผมเห็นมันดูไม่เหมือนเป็นรอยยิ้มเลย เหมือนยิ้มตามมารยาทที่เขา้มักจะแสดงให้เห็นคนอื่นเห็นมากกว่า ผมรู้สึกแปลกใจนิดหน่อย มันก็ไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไรไม่ใช่หรือ ต่อให้เขาบอกว่าไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหน ผมก็คงจะรู้สึกแคว่ว่าสมกับเป็นหมอนั้นจริงๆ แล้วสยดผ่านไป ดังนั้นผมจึงติดใจกับคำว่าไม่รู้สิ อย่างน่าประหลาด ถึงอย่างนั้นก็ได้ไม่อยากจะถามเจาะลึกอะไร เลยจงใจตอบกลับไปราวกับมันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรแทน

“ถ้าคุณเคยไปโรงอาบน้ำนั้นคงจะไม่ตอบว่าไม่รู้สิ หรือ”

คราวนี้ริมฝีปากของเขาแย้มพรายด้วยรอยยิ้มจริงๆ

“แล้วทำไมนายถึงกลัวไอ้ นั้นล่ะ”

ผมชักเคืองขึ้นมาเพราะรู้สึกเหมือนกำลังถูกหัวเราะเยาะอยู่ แต่ก็ตอบกลับไปอย่างจริงจัง

“ก็มันเหมือนคนมากเลยนี่”

“...”

“ลึงมันถือผ้าซั๊ดซี้เคลออยู่ในมือด้วย”

จู่ๆ หมอนั่นก็หันหลังกลับไป แล้วใช้มือข้างหนึ่งวางบนเคาน์เตอร์ ส่วนมืออีกข้างก็ยกขึ้นมาทำเอวพร้อมกับหัวไหล่ที่กระตุกเบาๆ ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ เรื่องนี้มันมีอะไรที่น่าขำขนาดนั้นเลยหรือ

“แล้วก็มีลึงหลายตัวที่ผลักหลังกันเหมือนกับบรรดไฟเลย”

หมอนั่นหันหลังกลับไปอีกครั้ง ตอนนั้นเขากำลังจับเคาน์เตอร์คร้วแล้วอตัวหัวเราะคิกคักอยู่ ถ้าจะทำแบบนี้ลึงหัวเราะดังๆ ออกมาเลยยังจะดีเสียกว่า

“ความทรงจำที่โซคร้ายในวัยเด็กของผมมันน่าขำขนาดนั้นเลยหรือ”

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิดว่าจะทำให้หมอนั่นเจอกับเหตุการณ์โซคร้ายแบบเดียวกันดีไหม ก็ได้ยินเสียงพิมพ์แป้นพิมพ์

“อ่า แม่้งเอ๊ย ฉันทัวเราะเป็นครั้งแรกในรอบสี่ปีเลยเนี่ย”

ท่าทางผมจะเป็นบ้าไปแล้ว หรือไม่ก็คงจะชอบหมอนี้มากกว่าที่คิด จากที่เคยตั้งใจว่าจะโมโหอีกสักรอบก็เลยหายวับไปเป็นปลิดทิ้ง เขากลับไปทำอาหารที่ทำค้างไว้ต่อ โดยผัดแฮมกับผักในกระทะก่อนจะใส่ข้าวตามลงไป หลังจากนั้นก็รีบตีไข่ลงไปในกระทะอีกใบแล้วร้อนเป็นวงใหญ่ๆ

ถึงตรงนั้นแล้วดูเหมือนว่าเขาจะทำข้าวห่อไข่ธรรมดาๆ แต่มีความพิเศษตรงที่เขาหันแดงกาดองใส่ลงไปด้วย ถ้าแบบนี้ก็สะดวกตรงที่ไม่ต้องหยิบแดงกาดองมากินแยกแล้วหรือไงนะ คนอะไรตลกซะมัดเลย คงไม่น่าจะมีใครรู้หรือกว่าเขาก็มีมุขแบบนี้ด้วย ทั้งคลังไคล์ปริศนาคำตาย หัวเราะชอบใจกับอดีตที่โซคร้ายของคนอื่น แล้วก็ใส่แดงกาดองลงในข้าวห่อไข่

ผมหมอบอยู่บนโต๊ะอาหารขณะมองดูเขาทำข้าวผัด ตอนนี้เป็นเวลาตีสองครึ่งแล้ว ได้มานั่งรออาหารพร้อมกับกลิ่นน้ำมันหอมๆ ที่พุ่งไปทั่วห้องครัวก็ไม่เลว...แต่เพราะแบบนี้แหละ ผมถึงได้ไม่สบายใจ

ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ที่พอได้ใช้เวลาอยู่กับไอ้ประสาทก่อนจะแยกย้ายกัน ผมก็มักจะรู้สึกเหมือนมีน้ำหนักหลายร้อยกิโลกรัมกดทับลงมานตัวผม ยิ่งใช้เวลาอยู่กับเขานานเท่าไร น้ำหนักนั้นก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น มันไม่ได้ถึงขนาดหายใจไม่ออก แต่ก็อยู่ในระดับที่พอถึงจุดหนึ่งแล้วอาจจะรัดคอผมเมื่อไรก็ได้ ถึงกระนั้นผมก็ยังคงแกล้งทำเป็นไม่รับรู้ต่อไป เพราะความรู้สึกที่ว่านั้นยังไม่ได้บีบคอผม

“นายเค้าร่าแหรอที่เหลือการถ่ายทำอีกไม่เยอะแล้ว”

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นนักแสดงสมทบที่เข้ามาจากตัวกันนั่งอยู่ข้าง ๆ

“อันที่จริงมันก็น่าเสียดายนะ เพราะทุกคนอยากจะออกกล้องในละครที่โด่งดังให้นานกว่านี้อีกสักหนึ่งวินาทีกันทั้งนั้น”

ยังงี้ก็มีบทที่กำหนดไว้อยู่แล้ว ต่อให้บอกว่าจะเสียดายไปก็ไม่ได้หมายความว่าทำอะไรได้สักหน่อย พอผมไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับไป เขาก็ร่ายยาวเกี่ยวกับการถ่ายทำของตัวเองอยู่คนเดียว เขาบอกว่าตัวเขาก็อยากถ่ายทำอีก โหน ๆ ก็ได้ชื่อจากละครเรื่องนี้แล้ว เลยอยากจะคว้าโอกาสนี้เอาไว้

“ต้องขอบคุณละครเรื่องนี้เลยที่ทำให้ฉันมีโอกาสได้เล่นตัวสมทบเรื่องอื่นด้วย ถึงจะยังไม่ได้เซ็นสัญญา แต่ได้ยืนยันกับเขียนเห็นฉันอ่านบทแล้วถูกใจละ”

การรถ่ายทำนาน ๆ เป็นเรื่องน่าเบื่อ แต่ก็ไม่เคยมีนักแสดงสมทบมาชวนคุยข้าง ๆ ผมแบบนี้มาก่อน นอกจากบุคลิกที่ไรซึ่งมนุษย์สัมพันธ์ของผมจะเป็นที่รู้โดยทั่วกันแล้ว ข่าวลือของผมก็ยังโหมกระพือหนักจนทุกคนหลีกเลี่ยงกันอีกต่างหาก ข่าวลือที่ว่า เป็นคนรักของ ผอ. ยุน แถมยังเป็นผู้ชายอีกด้วย บ้างก็ว่าเราจับกันในงานฉลองครบรอบการก่อตั้งของต้นสังกัด บ้างก็ว่าเราอยู่ด้วยกัน หรือไม่ก็แต่งงานกันที่ต่างประเทศแล้ว

ข่าวลือที่แพร่สะพัดออกไปทำให้ผมกลายเป็นคนดังประจำกองถ่าย แต่เมื่อการถ่ายทำมาถึงช่วงโค้งสุดท้ายแล้ว คำพูดของทุกคนก็เปลี่ยนไป